JACKIE REEMICK

Bărbatul misterios

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU.

ALCRIS

Prolog

Două femei mergeau alături, cufundate într-o discuție însuflețită...

– Vreun admirator sau vreun psihopat? Cine poate ști? În orice caz, bărbatul acesta mă urmărește de câteva zile și asta nu-mi place deloc, declară Anthea Lindstrom.

Liz, vecina și prietena ei, o urmă afară din magazin, cu un sac plin de provizii în brațe.

– Cum arată? întrebă ea curioasă.

– Înalt, brunet...

– Și seducător?

– Nu l-am văzut niciodată atât de aproape ca să-mi pot da seama.

În jurul lor zburau câțiva fulgi de nea. Liz repetă, visătoare:

– Înalt, brunet, seducător...

– Te rog, revino cu picioarele pe pământ! În clipa asta nu ești într-o stare normală, dar ăsta nu este un motiv ca să...

– Atenție! Dacă rostești cumva numele lui Harry, las să-mi cadă sacul din brațe. Și știi bine că ouăle sunt în el!

În fața unei asemenea amenințări, Anthea se gândi că este de preferat să nu vorbească despre soțul prietenei sale și se întoarse la primul lor subiect de discuție.

– Pune-te în locul meu, Liz! Ție ți-ar plăcea să te urmărească tot timpul un necunoscut?

– Depinde. Nimic nu dovedește că el ar avea intenții necurate. Greșești dacă ești atât de bănuitoare. În viața unei femei nu răsare în fiecare zi un bărbat frumos și misterios!

– După părerea ta, eu ar trebui să fiu în culmea bucuriei?

– Bineînțeles. Imaginează-ți că ai trezit într-un fel interesul vreunui James Bond!

– Sau al vreunui Jack Spintecătorul! îi replică Anthea cu un aer sumbru.

Urcară împreună treptele alunecoase din cauza poleiului, care duceau spre un vestibul strâmt. Anthea începu să scotocească prin poșetă în căutarea cheii.

– Nu mai scotoci, zise Liz. Eu o las pe a mea întotdeauna în cutia de scrisori.

– Nu este prudent.

Liz ridică din umeri.

– Ți-am mai spus: tu ești prea bănuitoare! În loc să-mi ții o predică, povestește-mi mai degrabă despre acest James Bond al tău. Așadar, este înalt? Cam cât măsoară?

– Cel puțin un metru nouăzeci.

– Oho! Și e frumos?

– De unde să știu, dacă rămâne mereu la distanță? În plus, face în așa fel ca să-și ascundă chipul sub cozorocul unei caschete de marinar.

– O să anunți poliția?

– Și ce să reclam?

– Că ești urmărită.

– Acultă, Liz, nici măcar tu nu-mi iei în serios povestea! Crezi că polițiștii mă vor asculta mai mult?

– Nu, recunoscu tânăra femeie după un moment de gândire.

– Vezi!

– Mai am de rezolvat niște probleme. Vii cu mine, Anthea?

– Nu, trebuie să urc, aștept vizita unui anume domn Huntsbacker, tatăl unui elev.

– Atunci, ne vedem mai târziu.

Liz îi făcu prietenei sale un semn amenințător cu degetul.

– Și încetează să-ți mai faci griji din cauza admiratorului tău timid!

*

* *

Placa de alamă prinsă pe ușă indica „Fleming Ingestigation“. Înainte să intre în birou, Brian Fleming își scoase cascheta marinărească din doc albastru.

– Ah! Iată-te în sfârșit! exclamă sora lui, Sabrina. Cât mai rămâi aici?

– Plec imediat. A venit momentul să am o întrevedere cu Anthea Lindstrom.

Capitolul 1

Liz ajunse acasă exact în momentul în care Brian Fleming studia lista locatarilor imobilului.

– Căutați pe cineva? întrebă tânăra femeie.

– Da. Pe Anthea Lindstrom.

– Ah! Sunteți domnul Huntsbacker?

Brian se feri s-o contrazică.

– Nu-i văd numele trecut aici, zise el arătând lista de deasupra interfonului.

– A căzut eticheta. Așteptați să-mi scot cheile, am să vă deschid eu...

– N-ar trebui să vă lasați cheile în cutia de scrisori, nu este prudent.

Liz se mulțumi să ridice din umeri și, în urma ei, Brian urcă cele trei etaje.

– Ușa din capătul culoarului, zise Liz. Cea întredeschisă.

– Nici acest lucru nu este prudent.

– Pff! făcu Liz ridicând din nou din umeri.

În apartamentul indicat, cineva cânta finalul unui concert de pian. Rahmaninov...

Brian bătu ușor în ușă înainte s-o împingă, și imediat Anthea încetă să mai cânte.

– Bună seara!

Zâmbetul îi formă gropițe în obraji. Era încântătoare cu năsucul ei cârn, cu pomeții înalți, cu ochii atât de albaștri. Fără a mai lua în seamă părul auriu și picioarele lungi! Ce plăcere pentru un detectiv particular să urmărească o astfel de femeie!

Ochiului exersat al lui Brian nu-i scăpa nimic.

„Ia te uită! Bascheți roz cu șireturi verzi! Ce profesor de pian ciudat!“, gândi el amuzat.

– Vă așteptam, îi zise Anthea.

Își ascundea cu greu surprinderea. Bărbatul acesta cu părul negru și ochi întunecați nu corespundea deloc cu imaginea mai spălăcită pe care și-o făcuse despre domnul Huntsbacker. Ce înfățișare, câtă vitalitate!

– Mă bucur că v-ați hotărât în sfârșit să veniți să vorbim despre fiul dumneavoastră, domnule Huntsbacker.

– Despre fiul meu?

– Tommy are unele disponibilități, dar nu trebuie să ne facem iluzii. Sunt mulți chemați și puțini aleși. Printre nenumărații copii pianiști, sunt puțini cei care vor deveni soliști internaționali.

– Credeți că am venit să discutăm despre viitorul lui Tommy? întrebă Brian pe un ton ironic.

Anthea avusese de multe ori ocazia să se întâlnească cu părinți indiferenți dar era pentru prima oară când tatăl unuia dintre elevii ei afișa un asemenea cinism.

– Dacă n-ați venit pentru Tommy, de ce mi-ați solicitat această întrevedere? întrebă ea pe un ton glacial.

Brian nu-i răspunse. Examina cu atenție o litografie de Andrew Wyeth.

– Îmi plac mult lucrurările acestui pictor, declară el în sfârșit.

– Domnule Huntsbacker?

Brian consideră că gluma durase destul.

– Nu mă numesc Huntsmucker.

– Huntsbacker.

– E același lucru.

Când vizitatorul ei își strecură mâna în buzunar, prin ochii Antheei trecu o licărire de spaimă. Dându-și seama cât de amenințător putea să pară gestul său, Brian se grăbi s-o liniștească.

– Nu vă fie teamă, domnișoară Lindstrom. Nu mă recunoașteți?

Anthea devenise foarte palidă.

– Dumneata... Se întâmplă uneori să porți o caschetă marinărească? întrebă ea, bâlbâindu-se.

– Exact!

Anthea se repezi la telefon și ridică receptorul.

– Am să anunț poliția!

– Nu este cazul.

El îi întinse insigna.

– Brian Fleming. Sunt detectiv particular și unul dintre clienții mei m-a însărcinat să...

Soneria unui termostat îl întrerupse.

– Oh! Trebuie să-mi scot prăjiturile din cuptor! exclamă tânăra femeie.

Brian intră în urma ei în bucătărie, o încăpere mică vopsită în albastru și decorată, ca și livingul, cu obiecte vechi.

– Este drăguț aici la dumneata.

Anthea deschise cuptorul și puse la răcit pe un platou niște fursecuri rumenite și aromate.

– Un detectiv particular! exclamă ea. Dar eu n-am nimic să-mi reproșez!

– Nimic?

– Nu, în afară poate de o contravenție pentru staționare într-un loc interzis... Dar a trecut mult timp de atunci. Și mi-am plătit amenda!

– Domnișoară Lindstrom...

– Te rog, nu-mi spune astfel!

Brian o privi surprins.

– Este totuși numele dumitale.

– „Domnișoară Lindstrom"... Îmi dă senzația că parcă aș avea cel puțin o sută de ani!

– Atunci, Anthea?

– Anthea, bineînțeles. Dar acum să vorbim serios. Cine ți-a cerut să mă urmărești?

– N-am voie să-ți dezvălui.

– Ca să vezi!

Dintr-o dată pe Anthea o cuprinse furia.

– Așadar sunt supravegheată, și nici măcar nu pot să știu pentru ce?

– Doar pentru informații.

– De ce?

– În urma unei scrisori pe care clientul meu a primit-o în legătură cu dumneata.

Anthea încerca să înțeleagă.

– Clientul dumitale... Este cumva vreun elev nemulțumit de lecțiile mele?

– Scrisoarea era semnată de o anume Dorothy Arneson.

– Doamna Arneson! exclamă tânăra.

– O cunoști?

– Da, bineînțeles.

– A fost directoarea unui orfelinat situat la nord de Denver, se numea Piedmont.

– De ce spui „a fost"?

– Pentru că Dorothy Arneson, grav bolnavă, a trebuit să abandoneze direcțiunea orfelinatului pe care l-a fondat. Nu știai?

– N-am rămas în relație cu ea.

– Dar dumneata ai crescut la Piedmont, nu-i așa?

– Da, am fost trimisă acolo după moartea mamei mele. Iar pe doamna Arneson, cred că sunt cel puțin zece ani de când n-am mai văzut-o!

– I-a scris recent clientului meu pentru a-i aduce la cunoștință existența dumitale. După spusele lui Dorothy Arneson, dumneata ai fi rudă cu această persoană și...

– Imposibil! îl întrerupse Anthea. Eu am făcut deja cercetări. Nu mai există nici un Lindstrom care să fie rudă cu mine.

– Lindstrom... După cele câteva indicii pe care le-am cules, acesta era numele de fată al mamei dumitale?

– Da. Sunt născută din tată necunoscut.

– Clientul meu nu se numește Lindstrom.

Anthea avu dintr-o dată impresia că n-o mai țin picioarele. Se lăsă să cadă pe un scaun și-și trecu mâna peste fruntea umedă.

– Nu... nu înțeleg, murmură ea.

– Până acum, nici eu n-am înțeles. Orfelinatul Piedmont este o instituție privată foarte costisitoare. De ce te-au dus acolo și nu într-un orfelinat obișnuit?

– Mama a lăsat bani pentru asta.

– Câți ani aveai când a murit ea?

– Eram doar un bebeluș și n-am păstrat nici o amintire despre ea.

– Și într-o bună zi, Dorothy Arneson ți-a spus că a fost pusă la dispoziția dumitale o anumită sumă?

– Da. Aveam șapte ani și plăcerea mea cea mai mare era să cânt la pian. Doamna Arneson a înțeles că-mi plăcea muzica și m-a întrebat dacă voiam să iau lecții. „Este foarte scump dar tu poți să-ți permiți", mi-a zis ea. Mai târziu, tot datorită acestei moșteniri, am putut să merg la universitate și...

Anthea se întrerupse brusc.

– Mă întreb de ce îți povestesc dumitale toate astea! reluă ea după un moment de tăcere. Cu atât mai mult cu cât se pare că nici nu mă crezi!

Fără să-i răspundă, Brian privi în jurul lui prin mica bucătărie luminoasă. Concluzionă că Anthea adora margaretele: vedeai peste tot margarete! Decorau pereții, perdelele, farfuriile și chiar șervetele de bucătărie.

– Nu mă crezi, așa este? insistă ea.

– Deocamdată, eu sunt cel care pune întrebările. Dai lecții de pian aici?

– Da.

– Vecinii nu se plâng?

– Am vecini înțelegători. Le place muzica...

O sonerie îndepărtată o întrerupse.

– Ah! Iată că vine și domnul Huntsmucker, zise Brian.

– Huntsbacker!

În timp ce Anthea se duse să răspundă, Brian se întoarse încet în living. Înainte s-o întâlnească pe tânăra femeie, convingerea lui fusese fermă: avea de-a face cu o intrigantă. Acum, nu mai știa ce să creadă...

„Și dacă este nevinovată? Dacă nu are nimic de-a face cu această mașinație?“

Deodată, ochii îi căzură pe un ziar lăsat pe măsuță. Un ziar vechi de două săptămâni... De ce îl păstrase Anthea? Unul din titlurile scrise cu litere groase îi atrase atenția.

– Oh! Nu! zise el ca pentru sine.

Articolul cu pricina se referea la familia clientului său. Să fie o simplă coincidență? Greu de crezut...

Tocmai atunci se întoarse și Anthea.

– Este chiar domnul Huntsbacker, de această dată.

– În cazul acesta, eu plec.

După o clipă de ezitare, Brian adăugă:

– Știu că asta nu mă privește, dar greșești lăsând deschisă ușa apartamentului.

– Soneria de la interfon nu funcționează. Dacă închid ușa, nu mai aud nimic.

– Cheamă pe cineva s-o repare!

– O să mă gândesc... într-una din zilele acestea. Spune-mi, acum ce urmează să faci?

– Să-mi continuu ancheta.

– Ai de gând să-mi verifici afirmațiile?

– Acesta este procedeul clasic.

– Aș prefera să-ți oprești cercetările.

– De ce?

– Pentru că nu vreau să aflu...

– Dar de ce?

– Așadar, după atâția ani de tăcere, familia mea are de gând să se manifeste?

Tânăra femeie adăugă în șoaptă, cu amărăciune:

– Unde erau oamenii aceștia la moartea mamei mele, când aș fi avut într-adevăr nevoie de ei?

*

* *

– Te aștept de câteva ore! exclamă sora lui Brian. Unde ai dispărut?

– Tocmai am avut o discuție cu Anthea Lindstrom, răspunse Brian așezându-se la biroul său.

– Nu pari prea mulțumit, remarcă Sabrina. Ancheta nu decurge cum ai vrea tu?

– Mai mult sau mai puțin... Dar nu știu care sunt motivațiile exacte ale clientului nostru... Asta mă preocupă și...

– Fă-ți treaba fără să-ți mai pui întrebări, altfel o să ai necazuri. Gertrude Stranton este o persoană importantă. Dacă o să fie mulțumită de ancheta ta, să vezi ce publicitate o să avem!

– De ce nu s-a adresat unei agenții mai importante?

– Pentru că noi suntem cei mai buni! proclamă Sabrina.

– Tu spui asta, răspunse Brian râzând. Dar trebuie să recunoaștem cu obiectivitate că mica noastră agenție nu prea poate intra în competiție cu marile firme prezente pe piață de ani buni.

– Ce impresie ți-a făcut Anthea Lindstrom?

– Nu știu ce să cred.

– Crezi că ar fi în stare să pună la cale toată această manevră?

– Posibil.

– Singură?

– Sau cu complicitatea lui Dorothy Arneson.

Din prima clipă, Brian fusese atras de Anthea. Ar fi vrut să creadă în nevinovăția ei! Dar cum să nu aibă nici o bănuială?

„De ce, de ce o fi păstrat ziarul acela vechi?", se întrebă el încă o dată.

– Ce vrea Dorothy Arneson în schimbul informației ei? întrebă Sabrina.

– Nimic.

Tânăra păru neîncrezătoare.

– Și crezi că doar din bunătate i-a scris Gertrudei Stranton ca să-i aducă la cunoștință existența Antheei?

– Așa s-ar părea. Problema este că nimeni nu cunoaște identitatea tatălui Antheei. Pornind din acest punct, apar două ipoteze. Sau Anthea Lindstrom și doamna Arneson au născocit toată această poveste sperând să tragă vreun profit, sau familia Stranton a ascuns existența unui copil nelegitim...

– Totul este posibil!

– Ah! Banii! exclamă Brian cu cinism. Cei care îi au pot să-și permită să se joace cu viața și sentimentele altora. Iar cei care nu-i au sunt gata de orice pentru a face rost de ei.

– Brian, ești lipsit de obiectivitate.

– Nicidecum.

– Îi judeci pe bogați după propria ta experiență și asta este o greșeală. Uit-o pe Diane!

– Am făcut-o de mult.

Brian se întoarse. Nu, nu la Diane se gândea în această clipă, ci la Anthea Lindstrom. Frumoasă, simplă, surâzătoare, vulnerabilă și dulce... atât de dulce.

Capitolul 2

– Doamnă Stranton, acceptați să jucați cinstit? întrebă Brian.

Soarele pe cale de a apune îl orbea. Ținând telefonul între bărbie și umăr, se întinse și trase de cordonul jaluzelelor.

– Încearcă să înțelegi, domnule Fleming! îi răspunse Gertrude Stranton pe un ton sec. Cum aș fi putut să știu că nu este voba de o înșelăciune pusă la cale de această tânără pentru a-mi stoarce bani?

– I-am verificat povestea. Este într-adevăr născută din tată necunoscut și a fost crescută la Piedmont.

– Cum este?

– Deocamdată, e cam dezorientată. Ca și mine, de altfel!

Brian care nu reușise încă să coboare storul, trase mai tare. Atât de tare încât acesta se desprinse și-i căzu pe picioare.

– Dumnezeule! Ce se întâmplă? strigă doamna Stranton.

– Nimic. Am răsturnat ceva.

– Cum te gândești să-ți continui ancheta?

– Dacă doriți să merg mai departe, trebuie să-mi dați voie să-i dezvălui numele dumneavoastră Antheei Lindstrom.

– De ce?

– Vreau să-i văd reacția.

– Dacă îi dezvălui că este poate rudă cu noi, s-ar putea să vină să ne deranjeze.

– Nu cred. Perspectiva de a-și descoperi acum o familie pare s-o sperie.

– Adevărat?

– Am zis că „pare“ s-o sperie. S-ar putea însă să joace teatru.

– Înțeleg. Ești de acord cu reticențele mele, nu-i așa? Scrisoarea de la Dorothea Arneson m-a tulburat. N-am auzit niciodată vorbindu-se despre această Madeline Lindstrom, mama Antheei. Și tot nu știm dacă aceasta din urmă minte sau nu!

– Așadar, doriți să merg mai departe cu ancheta?

– Da, continuă. Dacă această domnișoară este o Stranton, vreau să aflu.

*

* *

A doua zi, abia se iveau zorile când Brian opri mașina în fața imobilului Antheei. Fără să piardă din ochi ferestrele tinerei, ridică telefonul din mașină și formă un număr.

I se răspunse imediat și, de la celălalt capăt al firului, se auzi:

– Tom Malone, brigada de moravuri.

– Tom, poți să-mi faci un serviciu?

– Să nu te gândești să-ți dezvălui secretele F.B.I-ului!

Brian izbucni în râs.

– Aș vrea doar să verifici cazierul judiciar a două persoane.

– Numele?

– Anthea Lindstrom și Dorothea Arneson.

– Poți să silabisești?

Exact în clipa aceea, Anthea ieși din casă și se urcă la volanul mașinii sale. În timp ce-i dădea prietenului său indicațiile cerute, Brian porni motorul și o urmări îndeaproape, încât să fie văzut.

După douăzeci de minute, tânăra trase lângă bordură și, cu un mers nervos, se îndreptă spre mașina lui Brian.

„Bună treabă", își zise acesta dând din cap cu mulțumire.

– De ce mă urmărești? strigă Anthea, exasperată.

– Nu-mi fac decât meseria.

– Nu și astăzi, te rog!

Spunând acestea, ea îi întoarse spatele și se îndreptă către un mic teatru. Ezitarea lui Brian fu de scurtă durată. Abia dispăru tânăra înăuntru, că el porni în urmărirea ei.

O găsi în holul pustiu al teatrului.

– Anthea...

– Dă-mi pace astăzi, te rog! îl imploră ea.

– De ce?

– Am o audiție. Și așa sunt deja foarte nervoasă! Dacă mă faci să-mi pierd concentrarea, am să ratez totul cu Boris.

– Cine este Boris? Un iubit? Un prieten? Un...

– Nu te privește. De altfel, nu te privește nimic din ceea ce fac!

O cuprindea enervarea.

– Ascultă, dacă nu pleci, eu... eu chem poliția!

Un bărbat se apropia de ei. Nu prea tânăr, destul de corpolent, cu bărbie dublă, nu avea nimic dintr-un seducător.

– Și acum, dacă mă întreabă cine ești, ce-i răspund? murmură Anthea, speriată.

– Dar el cine este?

– Boris Breșkov. A înființat o academie de muzică foarte renumită și...

– Știu.

Cu câțiva ani în urmă, ziarele și posturile de televiziune nu mai conteneau să vorbească despre celebrul pianist rus care alesese libertatea.

– Aș vrea să mă primească să fiu profesor la academia lui. M-a chemat astăzi să dau o probă și a trebuit să apari dumneata și să mă urmărești. Din cauza asta, eu, eu...

Brian strânse mâna înghețată a tinerei femei.

– Totul va fi bine. Nu-ți fie teamă!

– Domnișoara Lindstrom? zise Boris Breșkov care tocmai ajunsese lângă ei. Ce bucată ați ales să interpretați astăzi?

– Opus 24 de Chopin, maestre.

– Foarte bine, foarte bine.

Muzicianul se întoarse apoi, întrebător, spre Brian. Detectivul se înclină în timp ce se prezenta:

– Brian Fleming, maestre.

Cu un gest rapid, Brian apucă cheile mașinii Antheei.

– Ești drăguță că-mi împrumuți mașina. Mulțumesc! Mă întorc peste trei sferturi de oră.

Tânăra femeie rămase cu gura căscată și-l privi îndepărtându-se. Ochii ei aruncau fulgere, totuși nu îndrăzni să protesteze.

Dar în loc să părăsească sala, Brian rămase în spatele ușii și o ascultă pe Anthea cântând. Închise ochii și se lăsă purtat de muzică. Când ultimul crescendo anunță finalul, consideră că este mai bine să aștepte afară.

Anthea apăru și ea după vreo cinci minute.

– Dă-mi cheile! îi ceru ea întinzând palma deschisă.

– Cum a decurs audiția?

– Nu prea rău. Dar ce mai vrei de la mine? Mai ai să-mi pui și alte întrebări?

– Oarecum.

– Te rog să fii mai precis! exclamă ea, agasată.

– Vrei să afli numele clientului meu?

– Ia te uită! Iarăși... Credeam că nu ai dreptul să mi-l dezvălui.

– I-am cerut voie. Clientul meu – de fapt clienta, în cazul de față...

– Clienta! Este vorba deci despre o femeie?

Dezamăgirea o copleși pe Anthea. De la vizita lui Brian încoace, visase atât de mult... Se întrebase dacă nu cumva persoana care o căuta era tatăl ei...

– Așadar, cine este?

– Gertrude Stranton.

Anthea părea nedumerită.

– Gertrude Stranton? repetă ea. N-am auzit niciodată numele acesta.

Privirea lui Brian deveni neîncrezătoare în timp ce insistă:

– Stranton? Numele acesta nu-ți spune nimic?

– Mi se pare foarte vag cunoscut.

– Dacă ai citi ziarele...

– Sunt la curent cu actualitatea, imaginează-ți!

– În cazul acesta, trebuie să fi citit articolele referitoare la familia Stranton.

– Presupun că sunt niște oameni foarte bogați.

– De ce spui asta?

– Pentru că trebuie să ai bani ca să poți să-ți oferi serviciile unui detectiv particular.

– Bravo, ai spirit deductiv.

– Da, și eu aș putea fi un detectiv bun!

– Acum vreo două săptămâni, Edward Stranton, cumnatul Gertrudei Stranton, a murit de un infarct. Vestea a fost publicată în toată presa.

– Oh! Senatorul Stranton?

– Exact.

Tânăra dădu din cap.

– Iată de ce îmi era cunoscut acest nume! Dar...

Deodată, se crispă.

– Îți... îți bați joc de mine?

– Nicidecum. După spusele lui Dorothy Arneson, dumneata ai fi rudă cu familia Stranton.

– Ridicol! Eu, o Stranton? Să fim serioși, este imposibil!

După ce prima clipă de uimire trecu, Anthea întrebă aproape cu timiditate:

– Și... ce vrea să știe despre mine Gertrude Stranton?

– Să afle adevărul. Și să se asigure astfel că n-are de-a face cu o intrigantă.

– Eu? O intrigantă?

– Scrisoarea lui Dorothy Arneson a sosit la câteva zile după moartea senatorului. Oricine ar fi în locul Gertrudei Stranton, și-ar pune niște întrebări.

– Dacă insinuezei că eu...

– Nu insinuez absolut nimic! Clienta mea...

– Află că eu n-am auzit niciodată despre clienta dumitale! Mai mult chiar, n-am nici un chef s-o cunosc! Oh! De ce o fi scornit doamna Arneson o asemenea poveste?

– Da, de ce oare?

Anthea își astupă urechile cu palmele.

– M-am săturat! Ajunge! Dă-mi cheile, lasă-mă să plec, și nu te mai întoarce să mă deranjezi cu poveștile dumitale de adormit copiii.

Indignarea ei părea sinceră. Brian ar fi dorit atât de mult să creadă în nevinovăția ei... Totuși, era greu de crezut!

„De ce a păstrat acel ziar vechi?“ se întrebă el din nou.

– Gertrude Stranton ar fi trebuit să arunce acea scrisoare la coș! reluă Anthea, furioasă. Totul este ridicol. Parcă ar fi un film prost!

– Viața nu are nimic de-a face cu filmul. În viață, eroii mor uneori. Și poveștile de dragoste nu se termină întotdeauna bine.

Ce amare păreau vorbele lui dintr-o dată!

– Așadar, clienta dumitale mă acuză că eu aș fi pus la cale toată această poveste? îl întrebă tânăra femeie.

În loc să-i răspundă, Brian îi luă mâinile. Pielea ei era fină ca mătasea... Rezistă cu greu unei dorințe imperioase, aceea de a o săruta și de a abandona ancheta.

– Și pentru dumneata, nu sunt decât o intrigantă, continuă Anthea. Fără ca măcar să mă cunoști, m-ai și judecat! Și condamnat!

– Ți-am acordat prezumția de nevinovăție până în momentul în care am văzut ziarul acela vechi în apartamentul dumitale.

– Un ziar vechi? repetă Anthea.

În ochii ei, Brian nu citi decât perplexitate. Era oare sinceră? Sau se afla în fața unei actrițe extraordinare?

Tânăra scutură din cap și șuvițele mătăsoase îi atinseră fața. Ce n-ar fi dat Brian în această clipă să-i poată mângâia părul... Ce naiba i se întâmpla? I se încredințase o anchetă și un bun detectiv nu se lăsa pradă simțurilor.

– Un articol de pe prima pagină a acestui ziar relata moartea senatorului Stranton, zise el.

– Și pornind de aici, dumneata ai fost convins de vinovăția mea?

– De ce ți s-a părut util să păstrezi acel ziar?

– Iată cum se trag concluziile! exclamă Anthea pe un ton ironic.

– Cum poți să explici prezența acelui...

– Foarte ușor, domnule detectiv! Dacă ai fi aprofundat cercetările în privința mea, ai fi aflat că eu sunt foarte mândră de elevii mei. Una dintre eleve, Tricia Farnello, a participat recent la un concurs de pian și a luat premiul întâi. Asta scria în ziar...

– Când? Acum două săptămâni?

– Exact.

Brian înjură printre dinți, în timp ce Anthea jubila.

– Vezi, domnule detectiv, ce greșeală să tragi concluzii prea pripite la cel mai mic indiciu!

– Nu mi se întâmplă prea des.

„Nici să-mi pierd capul din cauza unui zâmbet, a unei gropițe în obraz sau a unui parfum, nu mi se întâmplă prea des“, gândi el, supărat pe sine.

– Poftim cheile, făcu el pe un ton morocănos.

Anthea izbucni în râs.

– Nu-ți place să pierzi?

Fără voia lui, Brian începu să zâmbească.

– Felicitări pentru succesul Triciei Farnello.

– Mulțumesc.

Anthea se așezase deja la volan. Un zâmbet făcu să-i apară gropițele din obraji și, fermecat, Brian se întrebă ce gust aveau oare buzele ei...

*
* *

Ajunsă acasă, Anthea începu să facă puțină gospodărie. Tocmai ștergea praful de pe clapele pianului când apăru Liz în ușa întredeschisă.

– Bună! L-am văzut ieri pe domnul Huntsbacker al tău.

Tânăra femeie ridică privirea spre cer cu un aer extaziat și continuă:

– Ar trebui să-și încerce norocul la Hollywood.

– Ca măturător poate.

– Dar tu ești complet oarbă!

– Domnul Huntsbacker este mic, chel și cu burtă.

– Îți bați joc de mine? Doar eu i-am deschis ușa să intre. Este înalt, suplu, brunet, cu înfățișare sportivă, este cel mai frumos bărbat pe care...

– Nu era vorba despre domnul Huntsbacker, îi tăie vorba Anthea.

De data asta, Liz nu mai înțelegea nimic.

– Atunci, cine era?

– Bărbatul care mă urmărește de mai multe zile.

– Oh!

Anthea arătă spre cutia de carton roz pe care prietena ei o ținea în mână.

– Ce ai acolo?

– Înghețată. Pentru noi!

– La ora unsprezece dimineața?

– De ce nu? O să meargă foarte bine cu fursecurile tale. Sper că au mai rămas?

– Vrei să mănânci înghețată cu fursecuri la ora unsprezece dimineața, Liz?

– Simt nevoia.

– Harry a venit?

Liz dădu din cap și oftă.

– Da, zise ea în sfârșit. Dar să nu mai vorbim despre el, te rog. Mai degrabă povestește-mi ce dorea admiratorul tău.

– Este un detectiv particular.

– De data asta, Harry merge prea departe! exclamă Liz furioasă. Unde vrea să ajungă?

– Detectivul *meu* particular nu are nimic de-a face cu Harry *al tău!*

– Păi, atunci...

– Face o anchetă despre mine. Nu despre tine. Intră, o să-ți povestesc.

În timp ce tăia înghețata, Anthea își puse în temă prietena cu tot ceea ce i se întâmpla.

– Și își imaginează cu toții că eu mă folosesc de acest mijloc ca să pun mâna pe averea familiei Stranton, încheie ea. Iată unde suntem!

– Dar dacă ai putea fi cu adevărat o Stranton?

– M-ar mira. Vrei și cafea?

– Bună idee.

În timp ce prietena ei dădea drumul cafetierei, Liz declară cu un aer sumbru:

– Toată lumea are necazurile ei...

– Te-ai văzut cu Harry?

– Da, aseară. Dacă aș fi avut destul curaj, l-aș fi dat pe ușă afară. Dar ce vrei, șapte ani de căsnicie nu se uită în cinci minute. Ei! Asta este criza vârstei mijlocii...

– Harry nu are decât treizeci și șase de ani, remarcă Anthea.

– N-ar fi trebuit să mă mărit niciodată. Îi urăsc pe toți bărbații!

– Mincinoaso!

Liz își lăsă capul în jos. Ochii i se umplură dintr-o dată de lacrimi.

– Nu mai știu cum stau, Anthea! Când eu și cu Harry ne-am despărțit, de o veșnicie...

– N-a trecut nici o lună!

– O lună, o veșnicie, este cam același lucru. Știi de ce a plecat? A zis că vrea să se „regăsească"!

– Ce ți-o fi spus ieri de te-a tulburat atât?

– Mi-a spus că mă iubește.

– În cazul acesta, care-i problema? N-ai decât să...

– Să-i cad iar în brațe?

Cu un râs amar, Liz adăugă:

– Chiar mă crezi idioată? Știu că există o altă femeie. Altfel el n-ar fi plecat niciodată. Iar eu refuz să-mi împart soțul cu alta...

– Nimic nu-ți dovedește că te înșală. Unii bărbați au nevoie să fie singuri o vreme.

– Ca să reflecteze și să se „regăsească"? La șaisprezece ani, poți vorbi despre așa ceva. La treizeci și șase, devine ridicol!

– Mai devreme sau mai târziu, se va întoarce la tine, zise Anthea. Mai ai puțină răbdare!

– Dar îmi doresc oare să se întoarcă?

Anthea rămase tăcută pentru că această discuție nu ducea nicăieri. Asta n-o împiedica însă să-și înțeleagă prea bine prietena. Ca și ea, Liz era mult prea mândră ca să accepte să facă compromisuri.

Se auzi soneria telefonului.

– Pun pariu că este elevul pe care-l aștepți la oră! O să-ți spună: „Domnișoară, n-am să pot veni pentru că sunt răcit".

Anthea izbucni în râs.

– Următorul meu elev are șaptezeci de ani. N-o să-l împiedice o răceală să iasă din casă! Vrea cu orice preț să învețe să cânte „Baladă pentru Adeline" cu ocazia aniversării a cincizeci de ani de căsătorie.

– Presupun că soția lui se numește Adeline?

Dar Anthea nu-i răspunse, se duse să ridice receptorul.

– Alo?

– Anthea? Anthea Lindstrom? se auzi o voce masculină pe care tânăra n-o recunoscu imediat.

– Da, eu sunt.

– Brian Fleming la telefon. Aș vrea să te văd diseară. Dacă ești liberă, am putea să cinăm amândoi și...

– Să cinăm? repetă Anthea pe un ton ezitant.

Liz făcu ochii mari.

– O invitație la cină? șopti ea. Acceptă! Oricine ar fi, spune da!

Agasată, Anthea îi întoarse spatele.

– Astă-seară am o lecție.

– Atunci, după lecție? Este un mic restaurant italienesc la doi pași de dumneata. Ce zici?

– Nu, nu pot.

– Mâine seară?

– Nici atunci.

Brian nu dezarmă.

– Poimâine?

– Nici diseară, nici mâine, nici poimâine, nici în altă zi, declară Anthea pe un ton categoric.

Și închise telefonul.

– Unii oameni sunt într-adevăr încăpățânați.

– Cine era? întrebă Liz.

– Detectivul.

– Și i-ai refuzat invitația? Ești nebună! Nu trebuie să descurajezi niciodată un bărbat tânăr, seducător, simpatic, cu o meserie bună... și cu simțul umorului! Cel puțin asta am dedus din această conversație.

– El, simțul umorului?

– Fără să mai pun la socoteală farmec cu carul!

– Da, cât un... buldozer.

– Anthea, exagerezi! Nu-ți place de detectivul ăsta frumos? De ce?

– Pentru că s-ar putea să-mi întoarcă pe dos viața mea liniștită.

– Imaginează-ți numai ce ar însemna să-ți găsească familia!

– Eu nu i-am cerut nimic.

Liz își privi prietena cu curiozitate.

– Ești ciudată în dimineața asta... Recunoaște că a reușit să te tulbure!

– Nicidecum! Hai, termină-ți cafeaua, Liz, dacă nu vrei să se răcească.

Capitolul 3

Brian nu reușea să se concentreze ca să joace bowling. Totuși, de obicei era destul de îndemânatic la acest joc. De data asta însă, rata aproape toate loviturile.

„Dacă aș înțelege măcar ce simt față de Anthea!“ își zise el. „Să fie o simplă atracție fizică? Sau... mai mult?“

Cât privește ancheta pe care o făcea, aceasta nu părea să progreseze.

„Îmi mai rămâne s-o interoghez pe Dorothy Arneson, fosta directoare de la Piedmont. Poate că astfel voi obține noi elemente...“

Tom Malone, partenerul său de bowling, îl privi surprins.

– Hei, nu prea ești în formă astăzi!

– Ne oprim? Să zicem că tu ai câștigat și dă-mi voie să-ți ofer o bere.

– Ce te preocupă? întrebă Tom în timp ce se îndreptau spre bar.

– Oh! O anchetă cam incomodă...

– Este vorba cumva despre persoanele cărora mi-ai cerut să le verific cazierul judiciar?

– Exact.

– Anthea Lindstrom, douăzeci și opt de ani, necăsătorită, profesoară de pian... Nimic de semnalat!

– Tocmai asta este! Poate că are legături de rudenie cu familia Stranton.

– Cu *adevărații* Stranton? repetă Tom Malone făcând ochii mari.

– Mai cunoști și alții?

– Dar credeam că o suspectezi că a pus la cale o mică escrocherie!

– La vremea aceea, încă nu știam dacă avea sau nu un cazier judiciar încărcat.

– Nu are nici cea mai mică greșeală la activ! Pe unde ești cu cercetările?

– Bat pasul pe loc. Totul este bizar... De exemplu, de ce a făcut apel Gertrude Stranton la mine fără să-și informeze soțul?

– Asta este și impresia mea, murmură Brian.

– Ai avut vreodată ocazia să te întâlnești cu familia Stranton când erai însurat cu Diane?

– Da, o dată.

– Așadar, Gertrude Stranton te cunoștea! Iată de ce a ales agenția ta!

Brian nu-i răspunse. Își amintea foarte bine de faimoasa seară când cunoscuse familia Stranton. Înainte să se ducă la acea recepție, el și Diane se certaseră mai violent ca de obicei. Și a doua zi, soția lui își luase zborul spre insulele Bermude, pe cheltuiala tatălui ei, firește.

– Nu ești prea vorbăreț! exclamă Tom. În afară de numele principalelor personaje, eu tot nu știu mare lucru despre ancheta ta!

– Nu sunt noutăți importante deocamdată. Dar fie că descopăr sau nu cheia misterului, mă tem că o voi face pe Anthea să sufere, redeschizând răni vechi prost cicatrizate.

– Ce ți se întâmplă, Brian? Ai uitat oare regula de aur a detectivilor? Să nu amesteci niciodată viața profesională cu viața particulară. Clienta ta...

– Clienta mea? Este doamna Stranton, nu domnișoara Lindstrom.

*
* *

Trecuse de ora zece seara când Anthea ieși de la cursul său de aerobic. În loc să meargă acasă, se îndreptă spre un supermarket care era deschis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

„Mă întreb de ce oare mă încăpățânez să urmez aceste cursuri săptămânale!“ își zise ea plimbându-se printre rafturi. „La urma urmei, de fiecare dată mă dor mușchii...“

– Îți cam pierzi timpul prin magazine!

Anthea nu avu nevoie să se întoarcă pentru ca să afle cine o interpela astfel. Vocea groasă, un pic răgușită și în același timp catifelată a lui Brian Fleming era ușor de recunoscut.

Tânăra femeie, deja în defensivă, se crispă.

– Ce mai dorești de la mine?

– De ce îți faci atât de târziu cumpărăturile?

– Ca să evit aglomerația.

– Mai ai fursecuri de casă?

– Nu, răspunse Anthea ridicând din umeri.

– Și pentru cine faci fursecurile acelea? Doar pentru dumneata?

– Întrebări! Mereu întrebări!

– Așadar, fursecurile...

– Nu, nu le mănânc eu pe toate! exclamă ea, agasată. Sunt și pentru elevii mei cei mai tineri. La sfârșitul lecțiilor, mai stăm un pic de vorbă.

– În jurul unei farfurii cu fursecuri?

– Exact! exclamă ea iarăși, iritată.

„Este ridicol, dar în fața lui mă pierd cu firea!"

Bărbatul acesta avea darul s-o tulbure și s-o stânjenească în același timp.

– Dumneata ce cauți aici? întrebă ea. Continui să mă urmărești?

– Și dacă ar fi vorba doar de o întâlnire întâmplătoare?

– M-ar mira! Lasă-mă așadar în pace, domnule Fleming. Îmi place să fiu singură.

– Îți place singurătatea?

– Este dreptul meu. Și este chiar un lux pentru cineva care a fost crescut împreună cu alți cincizeci și șapte de copii! Asta nu înseamnă însă că trăiesc ca un pustnic.

– Meseria dumitale te obligă să rămâi izolată...

– Nicidecum! îl întrerupse ea. Am elevi toată ziua. Și mai află că am și prieteni.

Spunând acestea, Anthea își puse în coș un ciorchine mare de strugure. Brian îi mai întinse unul.

– Acesta pare mai copt.

– Ești cumva obișnuit să faci cumpărături? Dumneata?! exclamă Anthea, surprinsă.

– Sunt chiar obligat.

– Nu ești căsătorit?

– Sunt divorțat.

– De multă vreme?

– Da.

De data asta, Anthea era cea care punea întrebările.

– Și... simți amărăciunea singurătății?

Brian izbucni în râs.

– Ai de gând cumva să-mi ceri mâna?

În loc de răspuns, tânăra femeie se mulțumi să-i arunce o privire ucigașă.

– Este plăcut să fii căsătorit, declară Brian cu o oarecare nostalgie.

– În cazul acesta, de ce ai divorțat?

– Pentru că nu-mi plăcea s-o am de soție pe *ea.*

– *Ea!* I-ai uitat deja numele?

– Nicidecum! Cu atât mai mult cu cât nu era vorba de un nume oarecare. Se numea Diane Farnson Van Hammon. Îți spune ceva? Tatăl ei are câteva societăți de electronică. Îi reprezintă perfect pe noii îmbogățiți...

– Ah?

– Aceștia simt nevoia să-și etaleze averea, de teamă că altfel oamenii nu i-ar remarca.

Anthea dădu din cap precum că înțelege.

– Am avut dreptate: resimți o oarecare amărăciune.

– Puțin, poate, recunoscu Brian.

Cu un zâmbet dezamăgit pe buze, părea că-și râde de el însuși.

– Știi să gătești? îl întrebă Anthea.

– Eu?

Brian își scoase pieptul înainte cu fală.

– Sunt un adevărat maestru!

– Și modest, pe deasupra! Ce-ți reușește cel mai bine?

– Spaghetele. Dar dumitale?

– Eu gătesc destul de puțin.

Brian examină conținutul coșului.

– Ceea ce cumpără oamenii este în general foarte revelator.

– Acultați-l pe detectiv cum își face micile lui deducții! Asta-i deformație profesională.

– Recunosc. Privește-l pe bărbatul acela, acolo... Pun pariu că trăiește singur.

– De ce?

– O să vezi în coșul lui un kilogram de cafea și biscuiți pentru un mic dejun solitar...

– Asta nu înseamnă nimic!

– Doar un celibatar cumpără batiste de hârtie într-o cutie ecosez tipic masculină. Dacă ar fi fost căsătorit, cutia ar fi fost înflorată.

– Nu sunt deloc convinsă. Dar ia să vedem ce deduci din cumpărăturile mele.

– Nimic mai ușor! Găsim aici o salată, castraveți, țelină, struguri... Totuși, nu pari să fii o fanatică a alimentelor naturale.

– Ce te face să spui asta?

– Împătimiții dietelor n-ar cumpăra sirop de fructe, nici bomboane – și cu atât mai puțin sos caramel!

– Este adevărat!

– În plus, remarc o dominantă de verde.

Anthea nu se putu abține să râdă.

– Îmi plac legumele și fructele cu această culoare. Spanacul, brocoli, merele verzi etc. Asta mă face să mă gândesc la primăvară. Dar greșești căutând motivație la orice!

– O fac totuși logic.

– Apropo de logică, ce discuție aiurea! exclamă tânăra femeie împingându-și căruciorul spre casă.

Brian o urmă.

– Am să te ajut să-ți urci cumpărăturile în apartament.

Preț de o clipă, Anthea fu gata să protesteze. Renunță însă repede. La ce bun?

„Îl cunosc de acum destul de bine încât să știu că nu se poate discuta cu el."

Îi făcea oare plăcere s-o însoțească sau nu? Îngrijorată de ceea ce ar fi putut descoperi, Anthea preferă să nu aprofundeze acest subiect.

*
* *

De data aceasta, Brian examină în voie bucătăria. Remarcase deja margaretele, dar nu și garnitura de ceainice aliniate pe o etajeră.

– S-ar zice că-ți place mult ceaiul.

– Nu-i adevărat! Îl detest.

– Atunci de ce atâtea ceainice?

– Colecționez. Toată lumea colecționează câte ceva. Dumneata nu?

– Nu.

– Ciudat...

Brian se opri în fața ferestrei pe pervazul căreia se afla un șir de ghivece cu flori dar și plante aromatice.

– Cimbrișor, pătrunjel, tarhon...

– Este mica mea grădină. Dumneata ai o grădină?

– Da. Locuiesc într-o casă aflată în mijlocul unei grădini lăsate mai mult sau mai puțin în paragină. Nu prea mă pricep la grădinărit.

– Dacă eu aș avea o grădină, cum m-aș ocupa de ea!

Brian se simți dintr-o dată ciudat de emoționat.

„Îi place așadar natura, primăvara, margaretele, ceainicele și Rahmaninov...“

– Dacă nu prea gătești, de ce mai cultivi plante aromatice? o întrebă el.

– Ca să visez... Știai că în antichitate li se atribuiau puteri magice?

După ce aranjă cumpărăturile, Anthea se întoarse în camera de zi. Brian se opri în fața ușii dormitorului, pe care ea o lăsase întredeschisă.

Încăperea aceasta reprezenta și ea personalitatea cu multiple fațete a Antheei. Într-o oglindă veche se reflecta un palmier și deasupra patului acoperit cu o cuvertură de dantelă se putea vedea un poster reprezentând un clovn.

– Acesta datează de pe vremea când visam să devin trapezistă și să plec în lume cu un circ, spuse Anthea.

– Și?

– Și am constatat că, la înălțime, mă apucă amețeala.

Râzând cu poftă, Brian o urmă în camera de zi mobilată într-un amestec de stiluri în care domina totuși epoca victoriană. Se opri în fața unui vas mare de sticlă pus pe o măsuță.

– Câte comori! Găsești de toate în vasul acesta! Bile de sticlă, pietricele, un păianjen de cauciuc, o ascuțitoare, un inel împodobit cu un craniu din bronz...

– Sunt cadouri de la micii mei elevi, îi explică ea.

– Trebuie să te iubească foarte mult.

– Sper, răspunse Anthea.

Un zâmbet făcu să-i apară gropițe în obraji și, fără să-și dea seama, Brian se auzi întrebând-o:

– Vrei să cinezi cu mine mâine seară?

– Ca să-mi mai pui și alte întrebări?

– Când un detectiv invită o femeie frumoasă la cină, n-o face ca s-o interogheze.

– Atunci de ce vrei să cinăm împreună?

– Ah! Dacă aș ști! zise Brian cu un oftat.

Când o cuprinse de talie, tulburată în mod absolut inexplicabil, Anthea își ținu respirația.

– Așadar, ne-am înțeles pentru mâine seară, Anthea?

Tânăra femeie se desprinse, stânjenită.

– Ești... ești pe cale să-mi tulburi existența atât de liniștită până acum.

După o clipă de tăcere, adăugă:

– Și asta nu-mi place deloc.

– Nici mie.

Brian vru s-o cuprindă din nou în brațe, dar ea se retrase.

– Lasă-mă! reuși ea să articuleze cu o voce răgușită.

Privirile li se întâlniră. Anthea își împreună mâinile într-un gest implorator. Cât de vulnerabilă părea, dintr-o dată...

– Te rog, abandonează această anchetă.

– Crezi că am de ales? îi răspunse el pe un ton dezamăgit.

Câteva clipe mai târziu, ușa se închise în urma lui fără nici un zgomot.

Capitolul 4

A doua zi dimineața, Anthea primi un coș cu kiwi. Nici o carte de vizită nu însoțea livrarea, dar tinerei nu-i fu greu să ghicească cine-i trimisese acest cadou!

Toată ziua, când se surprindea gândindu-se la Brian și la acest cadou deosebit, Anthea zâmbea fără voia ei... Niciodată până acum cineva nu ocupase atâta loc în gândurile ei.

„Este oare bine sau nu?“ se întreba ea cu îndoială.

Pe la ora opt și jumătate, după plecarea utlimului său elev, își puse mantoul și coborî.

„Breșkov tot nu mi-a dat vreun semn de viață...“ se gândi ea coborând scările. „Dar nimic nu este pierdut!“

Fără falsă modestie, Anthea putea să se considere mulțumită de acea audiție. Puțin mai nervoasă la început, ulterior, de îndată ce degetele ei atinseseră clapele, își regăsise stăpânirea de sine. Celebrul pianist nu făcuse nici un comentariu asupra interpretării piesei de Chopin pe care o alesese Anthea.

– Aș dori să te mai aud o dată cântând, se mărginise el să zică.

Era un semn bun, pentru că Breșkov nu angaja niciodată un profesor fără să-l fi ascultat de două ori.

„Și când am ieșit din teatru, Brian mă aștepta!“

Brian... Ajunsă la baza scării, Anthea îl zări exact după ușa de sticlă, cu degetul pus pe unul din butoanele interfonului.

– Ia te uită! zise ea cam neprietenos. Sherlock Holmes în persoană. Ce cauți aici?

– Am venit să te iau. Astă-seară cinăm împreună, ai uitat?

– Dar eu am refuzat!

Când el o luă de braț, Anthea avu impresia că este străbătută de un curent electric.

– Poți să alegi, declară Brian. Sau cinezi cu mine, sau cinezi singură. Ce hotărăști?

– Dacă aleg cea de a doua soluție?

El îi lăsă imediat brațul.

– În acest caz, eu traversez strada și mă duc pe partea cealaltă până la restaurantul italienesc; acolo vom cina amândoi, dar la mese separate.

Anthea nu-și putu reține un zâmbet.

– Cam ridicol, nu crezi? zise ea.

– Atunci, să stăm la aceeași masă, conchise Brian prinzându-i din nou brațul.

Tânăra femeie se simțea din ce în ce mai mult atrasă de acest bărbat.

„Și totuși, abia dacă îl cunosc! Probabil că n-avem nimic în comun. De exemplu, sunt sigură că el habar n-are de muzică.“

Foarte hotărâtă să se lămurească în această privință, îl întrebă:

– Îți place Beethoven?

– Îl ador.

„Oh! Ipocritul! Ca să-l iau în seamă, ar spune orice. N-o să scape totuși așa de ușor!“

– Și care lucrări ale lui Beethoven îți plac mai mult? mai întrebă ea.

– „Sonata lunii“, de exemplu.

Antheei îi fu greu să-și ascundă surprinderea.

– Este una din partiturile mele preferate, recunoscu și ea. Eu...

O rafală rece de vânt o întrerupse. Brian o strânse mai tare de braț și o conduse spre restaurant.

– Este din ce în ce mai frig. Vino repede! N-aș vrea să faci vreo pneumonie.

Grija lui o impresionă pe Anthea care nu era obișnuită să se ocupe cineva de ea astfel. Învățase doar foarte devreme să nu conteze pe nimeni...

Ajunsă la adăpostul restaurantului, ea spuse pe un ton convins:

– Aveai dreptate într-o privință.

– Care?

– Ar fi trebuit să-mi țin ușa închisă. Nu se știe niciodată cine îți poate intra în casă...

Și, după o clipă de tăcere, adăugă:

– ... și în viață.

Dar nu spuse: „în suflet“.

*

* *

– Abia te-ai atins de mâncare, remarcă Brian când ajunseră la sfârșitul mesei.

– Iar tu, dimpotrivă, ai mâncat cât patru, îi replică ea.

Chelnerița tocmai pusese nota de plată pe masă. Văzându-l pe Brian că-și scoate portofelul, Anthea protestă:

– Ah, nu! Împărțim plata!

– Nici gând; a fost invitația mea. Când o să mă inviți tu, o să te las să plătești.

– Pentru asta va trebui să te invit... Și nu sunt sigură că am s-o fac.

– Vom vedea, zise el cu o voce blândă dar plină de subînțelesuri.

Anthea avu impresia că aude răsunând un clopoțel de alarmă.

– Brian Fleming, când ți se spune o dată „nu", de ce mai insiști?

– Pentru că sunt încăpățânat. Alaltăieri mi-ai refuzat invitația sub pretext că ai o lecție la o oră târzie. Te rog să-mi răspunzi cu sinceritate la întrebare: chiar aveai programat un elev în seara aceea?

– Da. Un domn foarte cumsecade.

– Ah! Și te-a invitat la cină?

Anthea își stăpâni un hohot de râs.

– Nu este chiar genul de bărbat pe care-l prefer.

– Dă-mi voie să mi-l imaginez... Îmbrăcat în costum șic, bronzat artificial?

– Nu prea îl văd preocupat de asemenea fantezii. Este mai în vârstă ca mine.

– Dar câți ani ai, de fapt? Douăzeci și șapte?

– Douăzeci și opt. Data nașterii mele nu figurează în dosarele tale? Ai face bine să ți le aduci la zi.

Tot vorbind, ieșiseră din restaurant și urcau acum strada în sens invers.

– Eu am treizeci și trei de ani, declară Brian. Cinci ani diferență... Exact cât trebuie.

– Elevul meu are șaptezeci.

– Poftim?

– Săptămâna viitoare își sărbătorește nunta de aur. Cincizeci de ani de căsnicie... Și cum soția lui se numește Adeline, vrea neapărat să-i cânte cu această ocazie „Balada pentru Adeline".

– Iată un bătrân domn foarte sentimental. Ca și tine, de altfel...

– Eu, sentimentală? Nicidecum!

– Ba da. O femeie trebuie să fie sentimentală ca să-și aleagă un parfum exotic, să poarte bascheți roz cu șireturi verzi și să mănânce de preferință fructe verzi...

– Oh! Am uitat să-ți mulțumesc pentru kiwi.

– Ți-a plăcut culoarea lor?

Anthea pufni în râs.

– Absolut, da. Ce conversație caraghioasă!

– Păcat că s-a făcut atât de frig, remarcă Brian grăbind pasul. Altfel am fi putut să ne plimbăm kilometri întregi...

– Mie îmi place să mă plimb în orice anotimp. Dar prefer toamna. Atunci când vântul împrăștie frunzele moarte...

Brian zâmbi.

– Știu! Copil fiind, eu adunam frunzele grămadă, și știi ce făcea sora mea? Sărea în mijlocul lor și împrăștia totul! Nu-mi rămânea decât s-o iau de la capăt în loc să mă duc și eu să joc fotbal ca toți băieții. Eram de-a dreptul furios.

– Câți ani are sora ta?

– Este cu patru ani mai mică decât mine. Lucrăm împreună la agenție.

– Și ea este detectiv?

– Da, și încă ce detectiv bun! zise Brian cu mândrie.

Ajunseră în fața imobilului în care locuia Anthea. Brian împinse ușa de la intrare și se dădu la o parte ca s-o lase pe ea să treacă. Anthea scotocea prin poșetă în căutarea cheilor ca să deschidă cea de a doua ușă.

– Dacă nu-ți găsești cheile, poți să le împrumuți pe cele ale vecinei tale, zise Brian. Ea le lasă în cutia de scrisori.

– Știu. Cred că întregul Denver este la curent cu asta!

– Ea mi-a deschis în ziua aceea. A crezut că sunt domnul Huntsmucker.

– Huntsbacker. Și ai avut tupeul s-o lași să creadă că așa este...

– Uite că nu m-am gândit.

Pe un ton acuzator, Anthea lansă:

– Nu este frumos să profiți de oameni.

– Nu fac întotdeauna așa, replică el dintr-o dată serios.

Uimită, Anthea ridică ochii spre el. Chipul lui Brian rămase grav în timp ce spuse:

– Am încercat să dau de Dorothy Arneson la telefon. N-au vrut să mi-o dea. După spusele infirmierei care mi-a răspuns, nu se simte deloc bine. Am de gând să mă duc la spital s-o văd și aș vrea să vii și tu cu mine.

Anthea se înfioră. Toată viața își pusese întrebări în legătură cu familia ei. Poate că vălul care acoperea acest mister era pe cale să se sfâșie și, la acest gând, o cuprindea o teamă cumplită. Ce va descoperi oare?

– Ai să vii? întrebă Brian.

– Da, voi veni.

– Am să trec să te iau mâine dimineață.

– Bine.

Tânăra femeie reîncepu să-și caute cheile. Brian o privea în tăcere și deodată ea își simți inima neliniștindu-se.

– Rahmaninov și fursecuri aurii, murmură el. Ce asociere stranie!

Anthea tresări.

– Rahmaninov! repetă ea uimită.

– Credeai că nu mă pricep deloc la muzică?

– Păi... da. Ai recunoscut așadar piesa...

– Concertul în si bemol minor de Rahmaninov...

Privirile li se întâlniră... și Anthea presimți că o va săruta.

„Dar nu sunt pregătită pentru asta. Nu, nu atât de repede!"

Își puse palma pe pieptul lui Brian, ca pentru a-l respinge. Rezistența ei nu dură însă decât câteva clipe. Ca și cum i-ar fi simțit abandonul, Brian se aplecă și-i atinse buzele cu un sărut nespus de ușor.

Anthea se străduia să-și păstreze stăpânirea de sine.

„Nu-i decât un sărut, își zise ea. Un mic sărut fără importanță."

Dar niciodată nu mai fusese sărutată cu atâta tandrețe... și pricepere. Când Brian o înlănțui cu brațele, uită de tot ce exista în jurul lor.

În sfârșit, el își ridică ușor capul, continuând s-o țină strâns în brațe. În privirea lui, ca și în cea a Antheei, strălucea flacăra dorinței. Cu vârful degetului, el urmări conturul buzelor ei.

– Pe mâine, murmură el.

„Spune-i că te-ai răzgândit, spune-i că nu vrei să mergi s-o vezi pe doamna Arneson! Spune-i că nu vrei să afli. Spune-i că..."

În loc de toate astea, Anthea se auzi răspunzându-i ca un ecou:

– Pe mâine.

Capitolul 5

A doua zi dimineața, așa cum se înțeleseseră, Brian trecu s-o ia pe Anthea. Ieșiră din Denver, și acum mașina rula înspre Gunnison printr-un peisaj înzăpezit.

Sprea marea ușurare a tinerei femei, Brian se comportase firesc. Parcă nici nu se sărutaseră vreodată...

– Avem noroc, remarcă Anthea. Drumurile sunt curățate.

– Din fericire! Dacă vrei să asculți muzică, găsești casete sub scaunul tău.

Anthea scoase câteva casete. Găsi Beethoven și Brubeck, Springsteen și Schubert... Jazz și muzică clasică. Destul de surprinsă, ea trebui să admită că Brian Fleming se dovedea foarte eclectic în gusturile sale.

– Cânți cumva și la vreun instrument? întrebă ea.

– Cum ai ghicit?

– Ca să alegi o asemenea muzică, trebuie să ai niște înclinații. La ce instrument cânți?

– La saxofon. Când crezi că am putea interpreta amândoi un duo?

– Un duo? repetă Anthea, nehotărâtă. Dar nu știu să existe piese pentru saxofon și pian!

– Ești în stare să citești o partitură, nu? Ăsta este principalul. Ce ai zice de „Blue Moon"?

– Oh! Este una din piesele mele prefrate.

Anthea introduse o casetă în aparat, și vocea lui Neil Diamond răsună caldă.

– Saxofonul... De ce ai ales acest instrument?

– Pentru că tata mi-a făcut cadou unul.

După o pauză, continuă:

– Era polițist. După moartea mamei, când s-a trezit singur cu doi copii pe cap, și-a dat demisia ca să aibă mai mult timp pentru noi. Așa că și-a deschis o agenție de detectivi, cea pe care astăzi o dețin eu. Crede-mă, la început a fost foarte greu! Când a venit primul Crăciun, tata și-a dat seama că nu avea destui bani ca să ne cumpere cadouri. Și atunci...

Brian zâmbi și Anthea avu impresia că acest zâmbet îi venea drept din inimă.

– ... atunci mi-a dăruit saxofonul.

– Asta îți doreai?

– Nu, eu visam la un echipament complet de base-ball. Aveam nouă ani pe vremea aceea...

Glasul i se înduioșă.

– Tata era un om aspru căruia nu-i plăcea să-și etaleze sentimentele. În ziua aceea, totuși, am văzut lacrimi în ochii lui... Și saxofonul acela mi s-a părut a fi cel mai frumos cadou din lume.

Cuprinsă și ea de emoție, Anthea întoarse capul și se prefăcu că privește peisajul.

– De ce te-ai făcut profesoară de pian? o întrebă Brian. Nu ți-ar fi plăcut să fii concertistă?

– Țin prea mult la libertatea mea pentru asta. Când cânți într-o orchestră, nu poți niciodată să-ți alegi tu piesele pe care ai vrea să le interpretezi.

– Ești foarte independentă.

– Nu-i de mirare după ce am trăit într-un orfelinat unde totul era programat după sunetul clopoțelului de dimineața de la ora șase, până seara la ora nouă. Când eram copil mi-am zis că, atunci când voi fi mare, voi trăi după cum vreau eu, fără reguli sau obligații. Și mai ales fără uniformă! Nu pot să suport fustele bleumarin și bluzele albe!

– Persoanele care se ocupau de voi erau severe?

– Nu, n-aș spune asta, mai degrabă erau blânde. Cu toate astea, disciplina era apăsătoare.

La o oră după ce plecaseră din Denver, ajunseră la spitalul din Gunnison unde cerură s-o vadă pe doamna Arneson. Infirmiera de la recepție se arătă însă de neclintit:

– Pentru vizite, nu înainte de ora două după-amiază.

– Bine, zise Anthea, un pic dezamăgită. Ne vom întoarce mai târziu.

Spre marea ei surprindere, Brian dispăruse. Îl zări la capătul culoarului, aproape de ușă. Anthea îl ajunse din urmă alergând.

– De ce nu m-ai așteptat?

– Era atât de cald acolo...

– Cald? repetă Anthea, surprinsă. Nu mi s-a părut. Dar tu...

Brian își trecu o mână peste frunte. Deodată, păru gata să leșine și tânăra femeie se neliniști.

– Brian, ce ai?

– Oh! Nu-i nimic! E-n regulă. Hai să bem o cafea înainte să pornim spre Whispering Pines.

– Whispering Pines?

– Mama ta nu era originară din acest sat?

– După actul meu de naștere, da.

– Dacă avem noroc, poate aflăm câte ceva acolo.

– M-ar mira! Eu n-am descoperit nimic când m-am dus.

– Când ai fost?

– La puțin timp după ce am plecat de la Piedmont. M-am informat: la Whispering Pines nu există nici un Lindstrom și nimeni nu-și amintește de mama mea.

– Poate că n-ai întrebat pe cine trebuie.

– Ba da! exclamă tânăra femeie, iritată.

– Pun pariu că vom găsi un indiciu oarecare! Și dacă am să pierd pariul, am să-ți ofer... spune-mi, ce ți-ar face plăcere?

– O înghețată.

– Poftim?

– O înghețată, da, ai auzit bine.

Brian o privi neîncrezător.

– Este un frig teribil, sunt sigur că va începe să ningă, tu pari înfrigurată... și totuși preferi o înghețată?

– Da. Dar dacă prin absurd câștigi tu acest pariu stupid, ce ai dori?

Brian nu-i răspunse, dar privirea lui era elocventă...

„Iarăși o să mă sărute", își zise Anthea.

Deja chipul lui Brian era foarte aproape de ea. Preț de o clipă, buzele li se atinseră. Apoi Brian se retrase.

– Iată ce doresc, declară el pe un ton neutru.

*

* *

Își începură investigațiile la poșta din sat.

– Lindstrom? făcu funcționara. Nu, nu avem nici un Lindstrom la Whispering Pines.

Anthea îi adresă o privire triumfătoare lui Brian. Dar aceasta n-o luă în seamă.

– Madeline Lindstrom! zise Brian. Nu vă amintiți de ea? Într-un sătuc ca acesta, totuși, toată lumea se cunoaște.

– Dar eu nu sunt din Whispering Pines. Lucrez aici abia de vreo trei ani.

Brian nu se recunoscu însă învins dintr-atât.

– Există pe aici vreun medic?

– Bineînțeles. Doctorul Weatherby.

– Lucrează de mult în zona asta?

– Oh, da! De cel puțin cinci ani.

– Vezi! exclamă Anthea. Eu am încercat deja, ți-am mai spus! Fără nici un rezultat.

Brian se adresă din nou funcționarei.

– Ați putea să ne indicați o persoană care locuiește în Whispering Pines de cel puțin treizeci de ani?

– Poate familia Praddle... Ferma lor se află la ieșirea din sat, la prima răscruce. N-aveți cum să n-o găsiți!

*
* *

– Intrați! zise doamna Praddle în timp ce-și ștergea mâinile de șorț.

Îi invită pe musafiri să ia loc la masa din bucătărie.

– Bineînțeles că am cunoscut-o pe Madeline!

Privirea ei se ațintì spre Anthea.

– Dumneata îi semeni, zise ea fără să pară prea mirată. Cât de frumoasă era Madeline! Era fină, delicată... Nici n-ai fi bănuit că este fată de fermier.

– Unde locuia? întrebă Brian.

– Dincolo de Whispering Pines. Dar pământul de acolo nu este bun de nimic și tatăl ei avea mari greutăți să le asigure subzistența. De îndată ce Madeline a ajuns la vârsta la care putea să-și câștige pâinea, a plecat la Denver unde a devenit dactilografă. În același timp, făcea și cursuri serale pentru că voia să devină secretară. Avea multă ambiție, micuța Madeline! Visa să reușească în viață și doamna Lindstrom ne povestea cu multă mândrie că fiica ei își croiește drum în viață la Denver. De aceea, toată lumea a fost surprinsă când ea s-a întors în sat.

Brian îi aruncă o privire Antheei. Cât de tristă și încordată părea...

„Și cu cât voi înainta cu această anchetă, cu atât ea va suferi mai mult, își zise el, consternat. Din păcate, e prea târziu ca să mai dau înapoi."

Oftă ușor înainte să întrebe:

– De ce s-a întors Madeline la Whispering Pines?

– Pentru că aștepta un copil și nu era măritată. Biata de ea, unde s-ar fi putut duce să se refugieze dacă nu lângă părinții ei? Din păcate, după naștere, totul a mers din ce în ce mai rău.

Anthea se întoarse, cu pumnii strânși.

– Copilul s-a îmbolnăvit, continuă femeia. Era o fetiță la fel de fragilă ca mama ei. A răcit și a trebuit dusă la spital.

Cu un gest protector, Brian o prinse pe Anthea de umeri.

– Și după aceea?

– În anul acela, iarna a fost aspră. Era un polei nemaivăzut până atunci! A doua zi, destinul a vrut ca doamna Lindstrom să piardă controlul volanului la ieșirea din sat. Mașina s-a zdrobit de un copac și întreaga familie a pierit în accident: domnul Lindstrom, soția sa și Madeline. Doar copilașul a scăpat, pentru că era în spital. Cum nu mai era nimeni care să se ocupe de el, a fost plasat la o casă de copii a Asistenței Publice.

– La Asistența Publică? repetă Brian.

– Păi, da! Nu exista altă soluție.

*

* *

Mașina mergea acum pe o șosea mărginită de copaci ale căror ramuri erau acoperite de un strat gros de zăpadă.

De când plecaseră de la ferma familiei Praddle, Brian și Anthea nu schimbaseră o vorbă.

– Mama ta, chiar dacă ar fi avut o situație bunicică, n-ar fi putut să lase atâția bani pentru ca să fii crescută într-o instituție cum este Piedmont, zise în sfârșit Brian.

– În cazul acesta, cine a plătit?

– Asta rămâne să descoperim noi.

Își puse mâna peste cea a fetei.

– Anthea, eu...

– Oh! Nu-ți face griji pentru mine! Sunt în stare să ascult adevărul. Fie, am fost tulburată auzind-o pe doamna Praddle vorbind despre mama pe care n-am cunoscut-o niciodată, dar acest moment de slăbiciune a trecut.

– Nu te superi să afli secretul nașterii tale?

– Nu. Vreau să-l știu.

Capitolul 6

Anthea cuprinse în palmele sale mâinile înghețate ale doamnei Arneson.

– Sunt... sunt fericită că ai venit până aici, zise aceasta cu greutate. Ai să mă ierți vreodată?

– Ssst! Nu spuneți asta, vă rog.

Brian, care rămăsese în prag, se sprijini de tocul ușii. Avea impresia că se sufocă în această încăpere mică și albă care mirosea a eter și dezinfectant.

– Ți s-a ascuns adevărul asupra originii tale, Anthea, declară Dorothy Arneson. Cu complicitatea mea...

– Cine m-a adus la Piedmont? întrebă Anthea.

– Eu. Mi s-a spus să mă duc să te iau de la Asistența Publică. Dar n-am crezut niciodată povestea care mi-a fost relatată atunci.

– Ce poveste? întrebă tânăra femeie cu o voce abia auzită.

– Se spunea că mama ta ți-ar fi lăsat o moștenire importantă. Era imposibil! După câteva verificări, am descoperit

într-adevăr că Madeline Lindstrom era fiica unor fermieri săraci și avea o slujbă de secretară la Denver. Cum ar fi putut ea să adune atâția bani pentru a-ți lăsa ceva moștenire?

– Cine a luat legătura cu dumneavoastră?

– Un bărbat care, în schimbul tăcerii mele, a donat o importantă sumă de bani instituției pe care o fondasem.

Doamna Arneson își plecă privirea.

– Am acceptat, pentru că aveam nevoie de bani dacă voiam ca la Piedmont să continue să fie primiți copii...

Bolnava fu zguduită de un suspin.

– Oh! Copila mea, dacă ai ști cât de mult regret acum! Dar vreau să-mi repar greșeala. N-aș putea muri liniștită cu o asemenea povară pe conștiință.

– Cine era în spatele acestei povești? întrebă Anthea.

– Un bărbat... Douglas Stranton.

*

* *

Abia după ce ieșiră din spital Anthea remarcă faptul că Brian era foarte stânjenit. Era palid ca o coală de hârtie și părea să se sufoce.

– Te simți rău, Brian?

– Nu...

– Din cauza spitalului ești în halul ăsta?

– Nu-mi mai pune întrebări, îi replică el pe un ton sec. O să-mi revin în câteva clipe.

Era pentru prima oară când el manifesta o oarecare iritare. Anthea îi aruncă o privire surprinsă, dar nu făcu nici un comentariu.

– Scuză-mă, reluă el după ce respiră un pic de aer proaspăt. Tu tocmai ai trecut prin niște momente delicate... iar eu mă comport ca o brută.

– Oh! Nu-ți face griji pentru mine.

Anthea reuși să pară liniștită.

– Este ciudat, continuă ea, dar nu sunt absolut deloc tulburată, când de fapt credeam că...

Fără să-și încheie fraza, tânăra femeie ridică din umeri.

– Știi, reluă ea după o scurtă pauză, am impresia că toate astea privesc pe altcineva. Nu mă simt deloc implicată.

– Nu ești nici măcar furioasă?

Anthea râse amar.

– Mai degrabă rănită. De ce... De ce tatăl meu...

Se întrerupse într-un hohot de plâns și-și întoarse capul pentru ca Brian să nu-i vadă fața descompusă.

– Anthea, murmură el înainte de a o cuprinde în brațe.

Tânăra femeie plângea în hohote și se rușina de lacrimile ei. Niciodată nu mai suferise în halul ăsta, tocmai ea care ar fi vrut atât de mult să se convingă că toată povestea asta o lăsa indiferentă!

– De ce... de ce nu m-a vrut?

Fără să-i răspundă, Brian o strânse mai tare în brațe. Prin acest simplu gest voia s-o facă să înțeleagă că nu trecea singură prin această încercare.

Atunci, lacrimile Antheei se revărsară fără nici o reținere.

*

* *

În mașina care îi ducea spre Denver, Anthea încetase să mai plângă. Dar ochii o dureau și păreau imenși pe chipul ei palid.

– De îndată ce ne întoarcem, voi avea de făcut câteva verificări, zise Brian.

– Ce fel de verificări?

– Deocamdată, nu avem decât mărturia lui Dorothy Arneson. Asta nu este o dovadă!

– Ce dovadă mai dorești să obții? Aceea că mama îl cunoștea pe Douglas Stranton?

– Da.

Preț de o clipă, privirile li se întâlniră. Anthea reuși să zâmbească și în ochii ei, Brian citi încredere.

„În orice împrejurări, ea este în stare să dea dovadă de energie", gândi el, admirativ.

– De unde o să începi cercetările? îl întrebă Anthea.

– Am să mă duc mai întâi la Asigurările Sociale ca să aflu unde lucra mama ta înainte să se întoarcă la Whispering Pines.

– Îi vei comunica aceste informații lui Gertrude Stranton?

– Bineînțeles; ea m-a însărcinat cu această anchetă.

Anthea își strânse pumnii.

– Nu vreau nimic de la ea. Nimic!

Rostind răspicat fiecare silabă, adăugă:

– Eu mă numesc Anthea Lindstrom și viața pe care o duc îmi convine perfect. Poți să-i spui asta!

– Nu vorbi aiurea. Gândește-te puțin... Dacă, în loc să fii Anthea Lindstrom, ai fi Anthea Stranton?

Tânăra nu-i răspunse și-și privi ceasul.

– Am o lecție la ora șase, nu pot să întârzii!

La drept vorbind, Anthea nu era deloc îngrijorată în această privință. Dacă menționase lecția, o făcuse cu un singur scop, acela de a pune capăt acestei discuții penibile. Iar pentru asta, orice alt subiect i se părea bun.

– De ce te-ai făcut detectiv, Brian? Ca să urmezi exemplul tatălui tău?

– Mai ales de asta. Dar înainte să mă lansez în această meserie, am urmat la universitate un curs de criminologie.

– Și ai început să lucrezi cu tatăl tău?

Chipul lui Brian se întunecă.

– Încă nu-mi terminasem studiile când el a murit. O moarte stupidă!

Glasul îi tremura de furie și Anthea bănui că el încă mai suferea.

– Ironia sorții! zise el cu amărăciune. El care nu risca niciodată inutil, a fost ucis de un drogat care îi ținea ostatici pe clienții unui magazin, sub amenințarea armei. Tata a vrut să protejeze o femeie însărcinată și el a fost cel atins de gloanțe.

– Dumnezeule! Ce grozăvie!

– De atunci, în fiecare an are loc o ceremonie în ziua comemorării morții sale și se oferă o medalie cu numele lui unui detectiv care a înfăptuit o acțiune eroică.

Cu un gest impulsiv, Anthea își puse mâna pe brațul lui Brian.

– Trebuie să fii mândru de tatăl tău.

– Într-adevăr.

„Înțelege ce simt, gândi Brian cu emoție. N-am mai întâlnit niciodată o femeie ca ea. Mi-aș dori s-o pot proteja, s-o feresc de orice grijă, de cea mai mică suferință..."

Cu Anthea Lindstrom totul era posibil, iar viitorul era imprevizibil.

Dar cu Anthea Stranton?

*
* *

– Este o vreme ideală pentru pinguini, remarcă Brian când reîncepu să ningă. Oh! Era să uit să opresc!

Spunând acestea, frână în fața unei patiserii.

– Cu ce aromă, Anthea?

– Ce vrei să spui?

– Voiai o înghețată, nu?

– Dar am pierdut pariul!

Brian izbucni în râs.

– Eu sunt generos atunci când câștig!

– Zi mai degrabă că ești sadic! exclamă ea tremurând. Este un frig de îngheață pietrele!

– Așadar, cu ce aromă?

– Dacă ții neapărat, fie, cu fistic. Și una dublă!

*
* *

– Îți mulțumesc că m-ai adus la timp acasă, zise Anthea. N-aș fi vrut să întârzii la lecție. Mama Lisei Mannington ține la punctualitate.

– Știu!

– O cunoști pe Estelle Mannington? întrebă Anthea, surprinsă. Ai lucrat cumva și pentru ea?

– Nu. Dar am avut ghinionul să ajung cu întârziere la un dineu al familiei Mannington. Ce dramă! Am crezut că majordomul mă va da afară.

– Te-a lăsat totuși să intri?

– Pentru că m-am umilit! I-am prezentat Estellei cele mai protocolare scuze...

– ... și ea le-a acceptat?

– Cu destulă plăcere. Dar îmi amintesc că fostul meu socru a fost mai puțin indulgent.

Brian ieși din mașină ca s-o conducă pe tânăra femeie până la ușă. Vântul continua să bată în rafale ce împrăștiau zăpada.

– Pot să te întreb ceva? zise Anthea.

– Eu ți-am pus destule întrebări, răspunse Brian zâmbind. Acum este rândul tău.

– De ce au spitalele acest efect asupra ta?

– Unele persoane suferă de amețeli, altele sunt terorizate de păianjeni sau de șerpi. Eu am fobia spitalelor.

– Nu pari totuși un bărbat care se lasă ușor impresionat.

– Dar am avut parte de niște experiențe penibile. Nu aveam nici zece ani când mama s-a îmbolnăvit și a trebuit să fie internată în spital. Mergeam s-o vedem în fiecare zi, ca să constatăm că era cu fiecare zi mai rău. Și asta, până la sfârșitul inevitabil...

– Oh! Brian! reuși doar să spună Anthea.

– Apoi, când tata a încasat acel glonț care nu-i era destinat – știi deja povestea – am ajuns la spital ca să-l văd murind.

– Dacă te tulbură atât de mult ambianța unui spital, n-ar fi trebuit să te duci s-o vezi pe doamna Arneson!

– Trebuia.

– Și eu aveam nevoie de tine, murmură Anthea. Îți mulțumesc.

– Pentru înghețată?

Anthea scutură din cap zâmbind.

– Nu. Pentru că m-ai condus.

Deodată, Brian se încordă. Ciuli urechea și părea o fiară gata să sară la atac...

– Nu te mișca! îi ordonă el.

– Dar...

– Fă cum îți spun.

Stupefiată, Anthea îl văzu repezindu-se în holul imobilului în care locuia ea. Un bărbat tocmai luase cheile lui Liz, lăsate în cutia de scrisori... Urmă o scurtă altercație și, atrasă de zgomot, Liz coborî în fugă.

– Ce se întâmplă?

Brian îl ținea captiv pe cel pe care-l prinsese în flagrant delict. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu început de chelie, care se zbătea în brațele lui.

– Dă-mi drumul! striga el. Ticălosule...

Văzând-o pe Liz care, cu ochii măriți, contempla scena fără să știe dacă ar fi trebuit să râdă sau să plângă, pretinsul hoț lansă:

– Cine este bărbatul ăsta? Înlocuitorul meu?

Anthea consideră că venise momentul să intervină.

– Dă-i drumul, Brian. Este Harry, soțul lui Liz.

Imediat, Brian Fleming își abandonă victima.

– Scuză-mă. Te-am văzut luând cheile și mi-am imaginat că...

Înnebunit de furie, Harry îi făcu semn cu degetul lui Brian.

– Așadar, cine-i ăsta, Liz? Îmi spui odată?

– Nu te privește, îi replică tânăra femeie exasperată. Ai uitat cumva că nu mai locuiești aici? Voiai chipurile să te „regăsești", voiai să fii liber... Ei bine, acum profită de libertatea ta!

Furia lui Harry nu se potolea.

– Fie! Am avut nevoie de puțină pauză. Este acesta un motiv ca tu să te comporți ca ultima târfă? Poftim, găsesc un bărbat la tine și tu...

– De când ai plecat, sunt și eu liberă să-mi trăiesc viața după bunul plac! îi tăie vorba Liz.

Spunând acestea, plecă trântind violent ușa.

– Scuză-mă, repetă Brian. Îmi pare într-adevăr rău pentru încurcătura asta.

În loc de răspuns, Harry se mulțumi să ridice din umeri cu un aer dezamăgit. De data asta, furia i se potolise. Cu capul plecat, târându-și picioarele, porni spre stradă.

– Nu prea merge treaba între ei, comentă Brian încet.

Anthea făcu un gest de neputință.

– De fiecare dată când Liz se întâlnește cu soțul ei, începe furtuna. Și asta poate dura mult timp pentru că amândoi sunt la fel de orgolioși. Nu se știe care dintre ei se va hotărî într-o zi să facă primul pas...

Tânăra femeie se îndreptă spre scară, urmată de Brian. Nu avusese curajul să-și ia la revedere de la el în fața ușii.

– N-am uitat că am pierdut pariul... se auzi ea spunând.

– La naiba cu pariul, murmură Brian mângâindu-i obrazul.

Nespus de tulburată, Anthea își ținu răsuflarea.

– Dar îți sunt datoare, Brian.

... Cu un sărut, un sărut pe care-l aștepta precum o floare așteaptă roua dimineții.

Brian o înlănțui și, tremurând de nerăbdare și de dorință, ea își înnodă brațele pe după gâtul lui. Imediat, buzele li se contopiră într-un sărut fără sfârșit. Cu ochii închiși, Anthea se lăsă purtată într-o lume de poveste. O lume de pasiune și voluptate pe care doar ea și cu Brian o cunoșteau.

Soneria interfonului îi readuse la realitate.

– Oh! Este Lisa.

Anthea se desprinse din îmbrățișare. Brian nu-și putea lua privirea de pe buzele întredeschise ale fetei, de obrajii ei înflăcărați și de ochii strălucitori.

– Cât de frumoasă ești, murmură el. Și atât de atrăgătoare...

Se auzi din nou soneria de la parter. Brian își înfășură pe deget o șuviță aurie a Antheei.

– Ai un păr ca mătasea...

O cuprinse din nou în brațe și adăugă:

– Vreau să fii a mea. Și știu că și tu vrei... Anthea, spune-mi în cuvinte ceea ce buzele tale mi-au spus acum o clipă!

Dar ea nu-i răspunse.

– Spune!

Își cufundă privirea într-a ei.

– Sau poate că nu vrei să mă mai vezi vreodată?

Incapabilă să rostească vreun cuvânt, Anthea se agață aproape cu disperare de el.

De data aceasta, Lisa nu-și mai ridică degetul de pe butonul soneriei cel puțin treizeci de secunde. Cu un efort evident, Brian se desprinse.

– Am să cobor. Îi deschid eu ușa... Pe mâine!

Capitolul 7

În dimineața aceea, un cer de plumb, de un cenușiu amenințător părea să apese asupra orașului.

Va ninge oare iar? se întreba Anthea punând în priză cafetiera.

Se străduia să nu se gândească la Brian. Dar îi era atât de greu... Mai ales după ceea ce se petrecuse în ajun!

Cafeaua începea să picure în recipient, răspândind în încăpere o aromă plăcută, când se auzi o bătaie în ușă.

– Anthea?

Era Liz și ea se grăbi să-i deschidă.

– Te-ai trezit atât de devreme?

Liz își adună mai strâns în jurul ei halatul de casă.

– Da, atât de devreme! zise ea pe un ton supărat. Și din cauza ta, draga mea!

– De ce?

– Iar nu-ți funcționează interfonul și tocmai m-a trezit un comisionar – în loc să te trezească pe tine! Știi ce a adus?

– Habar n-am.

Liz se duse să aducă un pachet pe care-l lăsase pe palier. Surprinderea o amuți pe Anthea, în timp ce contempla un ceainic vechi chinezesc folosit pe post de vază, în care se afla un buchet mare de margarete.

– Cine îți trimite asta? întrebă Liz.

Și fără pic de jenă, adăugă:

– Pentru că nu are nici o carte de vizită, am căutat deja.

– Este un cadou de la Sherlock Holmes al meu, zise Anthea cu un zâmbet emoționat.

Fără să aștepte vreo invitație, Liz se duse și se așeză pe un scaun în bucătărie.

– Ia te uită, ai și făcut cafeaua. Oferă-mi o ceașcă și povestește-mi totul. *Totul!*

În loc să se conformeze, Anthea zise:

– Mai întâi spune-mi ce mai este cu Harry.

– Imaginează-ți că e gelos! exclamă Liz pufnind în râs. Nu mi-aș fi închipuit niciodată așa ceva!

– Nu vă mai înțeleg, mărturisi Anthea. În loc să vă certați tot timpul, de ce nu încercați să vă rezolvați problemele? Ar fi de ajuns o discuție serioasă și...

– Ar degenera repede într-o scenă!

– Nu-i sigur. Harry pare să țină mult la tine.

Liz nu se lăsa convinsă.

– S-a purtat odios cu mine. Mă tem prea tare că m-ar face iar să sufăr.

– Te înțeleg, dar...

Anthea ezită o clipă înainte să continue:

– ... dar pe de altă parte, și tu îl mai iubești. Ai nevoie de el!

Liz întoarse capul.

– Am discutat destul acest subiect! Să vorbim mai degrabă despre tine și despre Sherlock Holmes al tău. Cam ce se întâmplă cu voi? S-ar zice că sunteți pe calea cea bună...

– De ce spui asta?

– Este de ajuns să mă uit la ceainicul ăsta.

– Cât de frumos e! murmură Anthea.

– Cam caraghios cadou.

– Harry nu ți-a făcut niciodată cadouri caraghioase?

– Ba da, înainte de căsătorie...

Liz își privi prietena cu curiozitate.

– Pari foarte emoționată. Nu este totuși prima oară când un bărbat îți oferă un flecușteț.

– Erau într-adevăr flecuștețe: ciocolate, flori, parfum.

– Zilele trecute, Harry mi-a adus un porumbel din ceramică, murmură Liz, visătoare. Un porumbel, este semn de pace, de dragoste...

– ... și de împăcare, continuă Anthea.

Dar Liz depăși repede momentul de înduioșare.

– Asta nu vrea să însemne nimic! Lasă... Dar într-adevăr, cadoul tău nu este unul obișnuit! decretă ea arătând spre ceainic. Cum ar fi florile sau...

– Tocmai asta este, vezi, îmi trimite și flori!

– Margarete. Parcă în bucătăria ta n-ai găsi destule! De altfel, și ceainice! Detectivul tău trebuie că ține mult la tine dacă s-a gândit să-ți trimită un ceainic și margarete. Asta dovedește că nu încearcă doar să-ți facă plăcere, dar și să te emoționeze.

Anthea se crispă.

– Nu... nu vreau să mă îndrăgostesc de el. Și... și nu vreau nici ca el să se îndrăgostească de mine.

Cu un aer complice, Liz dădu din cap.

– Vrei să-ți spun ceva, Anthea? Mă tem că deja este prea târziu.

*
* *

Brian împinse ușa biroului său. Părea îngrijorat. Cum să nu se mai gândească la Anthea Lindstrom? Cum să încerce să pună o distanță între ei? Nu reușea... Totuși, dacă tânăra femeie se dovedea a fi o Stranton, între ei nu mai era posibil nimic. În decursul primei lui căsnicii, Brian avusese ocazia să se afle în preajma miliardarilor. Îndeajuns pentru a-și da seama că n-ar reuși niciodată să se adapteze unei vieți frivole, searbede, care părea să placă atât de mult oamenilor din această clasă socială.

De îndată ce-l zări, sora lui îl privi îngrijorată.

– Nu pari prea bine dispusă în dimineața asta, remarcă Brian, surprins. Ce ți s-a întâmplat?

– Ai un musafir, zise Sabrina pe un ton sec.

Tom Malone ieși din umbră.

– Nu sunt decât eu. Sora ta nu este prea bucuroasă să mă vadă.

Diplomat, Brian evită să facă vreun comentariu.

– Ce vânt te aduce, Tom?

– Va trebui să ne gândim să organizăm ceremonia de înmânare a medaliei Fleming. Ca de obicei, sora ta o va înmâna beneficiarului în cursul obișnuitului banchet.

– Dar eu ce amestec am în toate astea? întrebă Brian.

– Dacă am avea și puțină muzică, atmosfera ar fi mai caldă. Ce zici?

– Vrei să cânt eu la saxofon?

– Oh, nu! exclamară într-un glas Tom și Sabrina.

Brian se prefăcu ofensat.

– Nu aveți deloc ureche muzicală!

– N-ai putea să ne găsești o mică orchestră? îi sugeră Tom.

– S-ar putea; cunosc câțiva muzicieni...

– Un profesor de pian, de exemplu? spuse Sabrina.

*

* *

În subsolul imobilului, mașinile de spălat zumzăiau, într-un miros de rufe spălate și detergent. Fără să-l vadă, Anthea fixa hubloul uscătorului.

Doar în câteva zile, toată viața ei liniștită se tulburase. Mai întâi fusese Brian... Și apoi, această familie necunoscută care se manifesta după atâția ani de tăcere.

Brian... În fiecare clipă, îi revenea în minte discuția pe care o avusese cu Liz. „Nu vreau să mă îndrăgostesc de el. Și nu vreau ca el să se îndrăgostească de mine.“ La care Liz îi răspunsese: „Mă tem că deja este prea târziu“.

În spatele ei, ușa se deschise și apăru... tocmai Brian!

– Tare greu te mai găsesc.

Anthea se străduí să glumească pentru a-și ascunde tulburarea:

– Tot mă mai spionezi?

Zâmbetul lui Brian era atât de molipsitor încât ea nu se putu abține să-i răspundă.

– Ah! Gropițele astea! exclamă el. Dar ce faci singură aici, în subsol?

– Vezi bine ce fac: spăl rufe.

– Ah!

– N-ai mai văzut niciodată o mașină de spălat? Când erai însurat, soția ta nu spăla rufe?

– Diane? Nici gând! Nu era un lucru demn de ea.

– Și atunci, cine făcea asta?

– O servitoare.

– Aveați o servitoare în casă? În zilele noastre? În America? făcu Anthea, neîncrezătoare. Dar numai oamenii foarte bogați își pot permite să...

Tânăra femeie își lăsă fraza în suspensie. Un al șaselea simț o sfătuia să schimbe subiectul.

– Cu ce ocazie mă onorezi cu vizita ta, Brian? Ai venit să mă ajuți să împăturesc rufele?

– Tocmai am descoperit ceva nou despre care am vrut să-ți vorbesc imediat. Știai unde a lucrat mama ta în Denver? La birourile „Wendell and Stranton".

În subsolul acesta neaerisit era foarte cald. Dar Anthea avu impresia că a înghețat dintr-o dată.

– Ah! reuși doar să zică.

– Astă-seară ai elevi programați?

– Păi... nu, răspunse ea.

Se aștepta ca Brian s-o invite la cină și fu surprinsă când acesta îi strecură în mână o hârtie.

– Ce-i asta?

– Adresa mea.

– Dar...

– Cina va fi gata la ora șapte.

*

* *

Va veni oare? Brian nu era sigur. Dar la ora șapte fix, se auzi soneria de la ușă, alungându-i îndoielile.

Tânăra femeie intră într-o cameră de zi modernă și confortabilă în același timp, dar mai ales foarte masculină.

– Piele și lemn... murmură ea.

– Îți place decorul?

– Foarte mult.

– Scuză-mă o clipă, zise Brian. Trebuie să-mi supraveghez cratițele.

Anthea îl urmă în bucătărie. Când el ridică ușor capacul unei cratițe, o aromă apetisantă invadă încăperea.

– Ce ai pregătit bun? întrebă ea.

– Spaghete cu un sos specialitatea mea.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Dacă vrei. Trebuie scoasă salată din frigider.

Anthea privi masa din bucătărie, acoperită aproape în întregime de un joc de puzzle.

– Tu te distrezi cu asta?

– Te miră?

– Din partea ta, nu mă miră nimic. Ce va reprezenta acest puzzle după ce-l vei termina?

– Niște aerostate.

– Mă îndoiesc că-i vei da de capăt vreodată!

– Te înșeli, draga mea. Întotdeauna sfârșesc ceea ce am început.

O privea cu niște ochi jucăuși și plini de promisiuni în același timp, și Anthea se simți străbătută de un delicios fior.

– Și reușești în tot ceea ce faci? se auzi ea întrebându-l.

– Ar fi prea frumos să fie așa. Am avut și câteva eșecuri. De exemplu căsnicia mea, care a fost cel mai usturător.

Brian nu mai insistă pe acest subiect.

– Bun, acum să aranjăm tacâmurile, zise el.

Aranjară împreună farfuriile pe măsuța rotundă din camera de zi.

– Spaghete la lumina lumânărilor! declară Brian aprinzând câteva lumânări.

Anthea bătu din palme.

– Un dineu în stil mare, ce mai!

– Apropo, aș vrea să-ți cer o favoare. Ți-am mai vorbit eu despre ceremonia anuală de înmânare a unei medalii în memoria tatălui meu...

– Medalia Fleming?

– Exact. Ceremonia va avea loc în curând și ne-ar plăcea să avem o mică orchestră pentru ambianță. Cred că tu cunoști mulți muzicieni...

– Cunosc într-adevăr câțiva, răspunse Anthea, reținută.

– Cum să te conving să ne ajuți? Ah! Cunosc un mijloc de a o face!

– Nu, Brian...

Anthea nu avu timp să spună mai multe. Deja el o înlănțuise și pusese stăpânire pe buzele ei. Fata i se ghemui la piept fără să-i treacă prin cap să mai protesteze. Se simțea atât de bine în brațele lui... Și nevoia de el creștea cu fiecare zi ce trecea. Se completau de minune și în unele clipe, Anthea își zicea că-l cunoaște de când lumea.

Uitase de spaghetele care fierbeau în clocot. Noroc că Brian își păstrase capul limpede și-și aminti să le scoată la timp din apă.

– La masă!

Un pic mai târziu, la lumina tremurătoare a lumânărilor, Anthea contempla tabloul din fața ei. Acesta reprezenta un vas cu pânze, gata să se scufunde pe o mare dezlănțuită, plină de recife.

„Vasul acesta parcă aș fi eu, își zise Anthea. Viața mea a devenit o furtună, risc să mă zdrobesc de o stâncă...“

– Anthea?

– Da.

– Relaxează-te, te rog! Când te-am invitat la mine acasă, am făcut-o fără nici un gând ascuns. Nu... nu aștept nimic de la tine astă-seară. Vreau doar să fii cu mine...

*

* *

„Cât de mincinoși sunt bărbații! își zise Brian un pic mai târziu, în timp ce strângea masa cu ajutorul Antheei. O

doresc ca un nebun, mai mult decât am dorit vreodată o femeie. Și pretind cu ipocrizie că nu aștept nimic de la ea?“

Ce-i rămânea acum de făcut? Să se așeze lângă ea și să reziste dorinței de a o cuprinde în brațe? Nu era în stare...

– Joci ping-pong, Anthea?

Surprinsă, tânăra femeie ridică privirea spre el.

– Vrei să facem o partidă?

– Am la subsol o masă și palete.

– De ce nu?

Ea îi adresă un zâmbet malițios.

– Dar atenție, sunt un adversar redutabil!

– În cazul acesta, partida va dura mai mult.

– Ca să nu pierzi tu?

– Până ce vei pierde *tu,* îi replică el.

*
* *

Anthea triumfa.

– Am câștigat!

– Evident, pentru că ai trișat.

Fata izbucni în râs. Atât de ușor putea să râdă când era cu Brian! Niciodată nu se mai simțise atât de ușoară, atât de relaxată.

„Nici atât de fericită“, gândi ea cu emoție.

Oare aceasta era dragoste?

„Dar nu vreau să mă îndrăgostesc“ își zise iarăși Anthea.

Din nou avu impresia că aude vocea lui Liz: „Mă tem să nu fie prea târziu“.

„De altfel, dragostea nu aduce decât necazuri! Exemplul mamei mele o dovedește.“

– Am să te duc în barul meu favorit, zise Brian. Cu un pic de noroc, ne vom întâlni cu niște prieteni.

– Dacă așa vrei, zise Anthea, un pic dezamăgită.

De ce Brian nu avea stare? Ce plăcut ar fi fost să se așeze unul lângă altul și să discute în liniște... Și poate să se și sărute...

Când Brian scoase mașina din parcare, câțiva fulgi de nea zburară pe parbriz.

– Nu te lași învinsă ușor! zise el.

Fata pufni în râs.

– Iar ție, ție nu-ți place să pierzi!

Ceva mai târziu, înainte să intre în micul bar plin de fum, Brian o trase pe Anthea spre el și o sărută.

– Un sărut pentru învingător.

– Dar eu am câștigat!

El o sărută din nou.

– Atunci, încă unul și pentru învins!

O luă apoi de mână și o conduse înăuntru. Zgomotul conversațiilor punctate de râsete și exclamații era dominat de muzică. Se auzea un blues cu accente languroase, interpretat la pian și acordeon.

Traversând încăperea, Anthea se opri o clipă. Aroma aceasta de tutun înmiresmat cu miere... Deodată, amintiri uitate de multă vreme îi năvăliră în minte.

– Pe aici, Anthea.

Tânăra femeie îi aruncă o privire fumătorului de pipă înainte să se hotărască să-l urmeze pe Brian.

– Când eram copil, primeam uneori o vizită...

– Cine venea să te vadă?

– Nu știu. Era un fumător de pipă, în orice caz! Poate că vreun responsabil de la Asistența Publică? Îmi amintesc mai ales de aroma de miere și te turtă dulce a tutunului său.

Brian se apropie de o masă al cărei singur ocupant se ridică zâmbindu-le.

– Anthea, el este Tom Malone.

După ce-i strânse mâna tinerei, Tom îi spuse prietenului său:

– Este și sora ta aici. Joacă săgeți.

Așteptă până ce Brian și Anthea se așezară pe banchetă, apoi luă și el loc.

– Și astă-seară, este imposibil să fii servit! Aștept de mai bine de o oră să catadicsească cineva să se ocupe de mine. Am să fac comanda direct la bar.

Se întoarse spre Anthea și o întrebă:

– Un scotch, este bine?

– Perfect!

– Și pentru tine la fel, Brian, presupun?

– Da. Mulțumesc.

Brian așteptă ca Tom să se îndepărteze pentru a-i mărturisi Antheei:

– Este polițist. Ca și cei mai mulți dintre clienții acestui bar, de altfel!

– Așadar, aici n-am de ce să mă tem?

– Nu uita că dispui și de serviciile unui detectiv particular. Dacă ai cea mai mică neplăcere, nu ezita să faci apel la mine!

Anthea știa că el nu spunea vorbe goale. Și așa avea din ce în ce mai mult tendința să se bazeze pe el de îndată ce apărea vreun obstacol.

„Mă învăț cam prost! Tocmai eu care sunt antrenată să stăpânesc orice situație singură..."

Tom se întorcea deja cu trei halbe de bere, urmând să aducă mai târziu scotch-ul.

– Așadar, dumneata ești profesoara de pian? o întrebă el pe Anthea.

Aceasta își ascunse cu greu surprinderea.

– De unde știi? Oh! Ți-a spus Brian, firește... Și ce ți-a mai spus despre mine?

– Că a fost cât pe ce să te facă să ratezi audiția la Breșkov.

Anthea spuse, cu un zâmbet:

– Breșkov mi-a telefonat astăzi pentru o a doua audiție! Este un semn bun, pentru că...

Se întrerupse văzând o femeie îndreptându-se spre masa lor.

– Iată-te în sfârșit! zise Brian. Credeam că nu te mai plictisești de jucat săgeți.

Noua-venită se lăsă să cadă pe banchetă alături de Anthea.

– Săgețile sunt plăcute în primele cinci minute, dar nu toată seara.

După ce-i adresă un zâmbet vecinei sale, spuse:

– Bună! Presupun că ești Anthea Lindstrom?

– De unde știi cum mă cheamă? întrebă tânăra, surprinsă din nou.

– Sora mea este un pic clarvăzătoare, glumi Brian.

Își făcu totuși datoria și făcu prezentările.

– Sabrina Fleming... Anthea Lindstrom.

– Oh! Vreau să te întreb ceva, Brian! exclamă Sabrina. Ce s-a întâmplat cu jaluzelele tale din birou?

– Le-am rupt.

– Strici totul!

Tânăra se întoarse din nou spre Anthea.

– Se pare că fratele meu te-a încurcat rău când a trebuit să ai audiția la Breșkov?

Din nou, Anthea își ascunse cu greu uimirea.

– Așadar toată lumea este la curent?

– Le-am povestit chestia asta pentru că-mi era rușine de cum m-am comportat în ziua aceea, zise Brian cu un aer încurcat.

Se ridică și întinse mâna spre ea.

– Dansăm?

Fără a șovăi, ea îl urmă pe un ring minuscul și se abandonă în brațele lui în ritmul unui slow. Un slow pe care Anthea ar fi vrut să-l asculte o veșnicie.

Capitolul 8

Brian o conduse până acasă... fără ca Anthea să se gândească să protesteze.

În vestibul, înainte chiar ca ea să aibă timp să aprindă lumina, el îi atinse ușor obrazul cu vârful degetelor, ca o mângâiere abia schițată care o înfioră.

– Cât de fină este pielea ta și ce mătăsos îți este părul, murmură Brian. Iar parfumul...

Respiră adânc și continuă:

– Îmi voi aminti toată viața de parfumul tău!

Pradă unei tulburări profunde, Anthea își ținu răsuflarea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul iar picioarele îi deveniseră parcă deodată de cârpă.

– Anthea, mă înnebunești! reluă Brian. Dacă mi-aș asculta inima, te-aș săruta la nesfârșit...

Tânăra femeie reuși să-i răspundă pe un ton ironic:

– La o primă întâlnire, întotdeauna îți cam pierzi capul. Nimic mai firesc!

– Dar noi nu suntem la prima întâlnire.

Anthea zâmbi.

– Este adevărat! Într-o seară, m-ai dus să mâncăm o pizza...

– Te-am însoțit și la magazin unde eu am ales pentru tine cel mai frumos ciorchine de strugure.

Cu o voce mai gravă, Brian adăugă:

– Am fost împreună și în călătorie, ai uitat?

– Nu, n-am uitat... bâigui Anthea.

„Mai ales clipa când m-ai luat în brațele tale atunci când plângeam."

Brian presără o ploaie de sărutări pe chipul Antheei.

– Ți-am mai spus: nu aștept nimic de la tine astă-seară.

– Și dacă... dacă te-aș ruga să rămâi? se auzi ea rostind cu o voce abia auzită.

Ca și cum n-ar fi așteptat decât acest semnal, Brian o înlănțui cu brațele.

– Anthea! Oh, Anthea, draga mea!

Valul puternic al pasiunii îi inundă. Uitându-și toate inhibițiile, tânăra femeie venea în întâmpinarea mângâierilor și sărutărilor lui cu o înflăcărare pe care nu și-o cunoștea. Trupul ei cu contururi voluptuoase se lipea de cel al lui Brian, mai musculos, mai puternic.

Înnebunită de dorință, Anthea se arcui spre el cu un geamăt venit din adâncul ființei ei. Tot trupul nu era decât muzică, o simfonie năvalnică, un adagio ritmat de bătăile necontrolate ale inimii ei.

Și, de asemenea, un cântec de dragoste...

În semiobscuritatea din încăpere, Brian distingea cu greu liniile armonioase ale chipului ei. Cu simțurile în sfârșit mai potolite, Anthea se odihnea în brațele lui, cu capul pus pe pieptu-i puternic.

Anthea îi zâmbi tandru înainte să se lipească și mai strâns de el. Și Brian fu nevoit să pună întrebarea de al cărei răspuns se temea...

– Vrei să plec?

– De ce? zise ea atât de încet încât el abia o auzi.

– Din cauza vecinilor tăi.

– Nu-mi pasă de ce pot spune.

– Atunci, pot să rămân?

– Da. Oh! Da...

Buzele li se contopiră, în timp ce dorința îi cuprindea din nou pe amândoi. Va exista oare vreo zi când se vor plictisi unul de altul?

*

* *

Brian se trezi tresărind.

– Ce zgomot!

Soarele pătrundea în valuri în această încăpere necunoscută și, pe perna de alături, Anthea îi zâmbea. Cu o infinită tandrețe, Brian o cuprinse în brațe.

– Bună dimineața...

– Bună dimineața, îi răspunse ea sărutându-l pătimaș.

– Auzi țipetele alea?

– Bineînțeles.

– Ce sunt?

– Nu știu nici eu mai mult decât tine. Au început acum vreo...

În clipa aceea, țipetele încetară și Anthea exclamă ușurată:

– Uf! În sfârșit puțină liniște!

– Dar ce era? repetă Brian. Parcă era o pisică.

– Imposibil, animalele sunt interzise în imobil.

În clipa următoare, mieunatul reîncepu și mai tare. Brian sări jos din pat și se înfășură în halatul atârnat pe ușa de la baie.

– Par ridicol în halatul acesta galben-citron! exclamă el bombănind. Și în plus, mai are și dantelă!

Anthea izbucni în râs.

– Păcat că n-am un aparat de fotografiat!

Mergând în vârful picioarelor, Brian se duse și întredeschise ușa de la intrare.

– Ei, Sherlock Holmes? zise Anthea. Ce vezi?

– Ssst!

Anthea se apropie și ea și aruncă o privire pe palier. Țipetele – mai degrabă behăituri decât mieunat – se auziră atunci mult mai limpede.

– De data aceasta, soțul prieteni tale și-a pierdut și puțina minte care-i mai rămăsese, șopti Brian.

Pradă unui hohot de râs nestăpânit, Anthea se îndoi ținându-se de burtă. Brian o împinse înăuntru.

– Sst! repetă el.

Tânăra femeie avusese însă timp să-l zărească pe Harry. Acesta, așezat turcește pe covorașul de la ușa lui Liz, îi cânta cu o voce în falset, acompaniindu-se la un banjo dezacordat.

– „Lasă-mă să-ți spun, draaagăă..."

Brian închise ușa și se alătură râsului Antheei.

– Are deseori crize din astea?

– Mărturisesc că este prima oară când îl văd cântându-i o serenadă soției lui!

– Și eu care credeam că miaună o pisică! exclamă Brian. În locul lui Liz, i-aș arunca o găleată cu apă în cap.

– Ce rău ești! Nu te înduioșează deloc acest concert improvizat?

– Deloc. După părerea mea, Harry ar face mai bine să se trateze. Nu-mi spune că tu, o muziciană, îi apreciezi recitalul matinal!

Anthea pufni iarăși în râs.

– Întotdeauna reușești să mă faci să râd! exclamă ea.

– Cu atât mai bine. Este cel mai bun remediu.

– Dar eu nu sunt bolnavă...

Tânăra femeie se întrerupse, cu răsuflarea tăiată; când Brian o privea astfel, își pierdea capul.

– Apropo, n-am avut încă timp să-ți mulțumesc pentru ceainic... începu ea.

Brian o trase spre el.

– Mi-e foame.

– Pot să-ți ofer o cafea și...

– Nu.

– Ba da, spui că ți-e foame...

– De tine.

*
* *

Mai târziu – mult mai târziu – împărțiră un mic dejun copios. Suc de portocale, cafea, pâine prăjită și omletă pe care Brian ținu s-o prepare chiar el.

– Ai fi o bună gospodină, remarcă Anthea care-l privea lucrând.

– Sau un soț bun. Femeilor le plac bărbații care sunt în stare să facă și ceva gospodărie.

– Poate... De ce faci tu mereu apologia căsătoriei?

– Pentru că nu este bine ca o ființă umană să trăiască singură.

Îngândurată, Anthea dădu din cap.

– Așa crezi?

– Oh, da!

– Nu ești sincer.

– Ba da!

– Ba nu. Dovada: nu vorbești aproape niciodată despre căsnicia ta. Parcă ar fi un subiect tabu.

– Te înșeli. Dacă vrei să-mi pui întrebări, nu ezita.

Tânăra se gândi câteva clipe înainte să întrebe:

– Ai rămas în relație cu fosta ta soție?

– Cunoști mulți divorțați care rămân în relații bune?

– Se mai întâmplă.

– Nu prea des. Diane și cu mine eram încă studenți când ne-am cunsocut. S-a întâmplat la un concert...

Brian îi adresă un zâmbet, pe care Anthea nu știu cum să-l interpreteze, înainte de a continua:

– Ne plăcea amândurora muzica. Știi deja că eu cânt la saxofon, nu prea bine, e adevărat. Diane era violoncelistă. Aveam așadar cel puțin un punct comun și totul părea să meargă de minune... până în ziua când i-am cunoscut părinții. Ce șoc! Și totuși, ar fi trebuit să fiu pregătit pentru că Diane conducea un Porsche și locuia într-un apartament luxos, la doi pași de campus. Asemenea detalii sunt de cele mai multe ori semnificative! Mărturisesc totuși că am rămas fără glas în fața grandiosului mausoleu pe care părinții ei îl numeau „casă".

– Cum ai fost primit?

– Familia Farnson Van Hammon se aștepta să vadă apărând un playboy bogat! zise Brian cu un râs amar. Ce dezamăgire să constate că fiica lor dragă pusese ochii pe fiul unui simplu polițist, el însuși detectiv! Dacă mama Dianei a făcut un oarecare efort să fie amabilă, soțul ei în schimb nu și-a ascuns sentimentele. M-a detestat din prima clipă.

– După cum te cunosc, presupun că această opoziție nu a făcut decât să te ambiționeze și mai mult.

– La fel ca și pe Diane. Părinții o implorau să rupă relația cu mine dar în loc să cedeze, ea s-a încăpățânat. Și trei luni mai târziu, ne căsătoream... ca să divorțăm după un an.

Apoi, cu un oftat, adăugă:

– Singurele noastre scuze? Tinerețea și lipsa de experiență.

– Care au fost motivele de divorț?

– Banii. Diane era obișnuită să aibă mulți bani și tatăl său nu contenea să ne ofere. Bineînțeles că eu refuzam, dar ea îi accepta... Era un cerc vicios.

– Firește, murmură Anthea.

Într-adevăr, cum ar fi putut un bărbat orgolios ca el să accepte o asemenea situație?

– Când ne-am căsătorit, eu eram încă student și nu dispuneam decât de un buget foarte limitat. Diane, obișnuită să cheltuiască fără măsură, nu înțelegea. În loc de șampanie și caviar, iată că eu îi ofeream doar sandvișuri...

– Dar la ce se aștepta?

– Nu știu... Trebuie spus că, nici ea nici eu, nu ne-am gândit la dificultățile de zi cu zi ale unei asemenea căsnicii.

Oftă iar, apoi continuă:

– Când eu am început să muncesc, bugetul ni s-a mai ameliorat. Nu îndeajuns, totuși, după placul Dianei... Pe de altă parte, tatăl său, în vreme ce pe mine mă ignora total, pe ea o copleșea cu cadouri. Așa că ruptura n-a întârziat să se producă.

– Ea a fost cea care te-a părăsit?

– Era previzibil.

– Da, bineînțeles... Și iată-te astăzi amar și dezamăgit, murmură Anthea cu un zâmbet forțat.

Brian tresări.

– Să nu-ți închipui așa ceva, te rog!

– N-o mai iubești?

În loc să-i răsundă la întrebare, Brian zise încet, ca pentru el:

– Am iubit-o oare vreodată?

Notele banjoului dezacordat răsunară iarăși pe palier, în timp ce Harry reîncepea să miorlăie. Această diversiune venea tocmai la momentul potrivit.

– Ai dreptate, declară Anthea. Acest biet om și-a pierdut mințile!

Brian ridică ușor părul fetei pentru a o săruta pe gât.

– Sau și-a pierdut mințile, sau într-adevăr plutește dragostea în aer...

Dragostea... Deodată, Anthea fu cuprinsă de panică. Nu, ea nu voia să audă vorbindu-se de dragoste acum. Era prea devreme. Era...

– Anthea?

Tânăra femeie se crispă.

– Te... te rog, Brian. Nu grăbi lucrurile!

El o cuprinse în brațe.

– Lasă-te în voia lucrurilor, Anthea.

– Unde ne vor duce toate astea?

– O să aflăm curând. Ai încredere în viitor...

– Ușor de zis! replică ea pe un ton îngrijorat.

Se auzi în depărtare soneria interfonului. Anthea aruncă repede o privire la pendulă.

– Oh, nu!

– Este pentru tine?

Ea se desprinse repede din brațele lui Brian și-l împinse spre dormitor.

– Trebuie să pleci! Imediat! Grăbește-te și te îmbracă...

Dar Brian nu se clinti din loc și Anthea avea impresia că împinge un bloc de beton.

– Te rog! zise ea pe un ton implorator. Nu-mi îngreuna situația!

– Cine este jos?

– Fiica Estellei Mannington.

– Iar?

– Iar, din păcate.

*
* *

Ghemotocul de hârtie pe care Brian vru să-l arunce la coș ateriză alături.

– Ratare! strigă Sabrina. În dimineața asta nu prea ești în formă.

– Dimpotrivă.

Prefăcându-se că examinează un dosar, tânăra îșI privea fratele printre gene.

– Te mai vezi cu ea? întrebă Sabrina la un moment dat.

– Despre cine vorbești?

– Știi foarte bine. Apropo, ți-ai terminat ancheta?

– Nu de tot.

Fără prea mult entuziasm, Brian căută numărul de telefon al familiei Stranton. Dar după ce ridică receptorul, îl puse la loc în furcă.

– Oh! Măcar dacă familia Stranton n-ar fi amestecată în această afacere! exclamă el. Cât de simplu ar fi totul atunci...

– Ce-ar fi să-mi spui ce te preocupă?

– Anthea se teme.

– De tine? În locul ei, și eu m-aș teme la fel de mult! îi replică Sabrina.

– Știi, nu duce o viață prea ușoară și...

Brian se întrerupse și ridică din umeri cu un aer neputincios. Cum să-i explice surorii sale că femeia de care tocmai se îndrăgostise nu era probabil deloc potrivită pentru el?

Cu un oftat, ridică din nou receptorul și ceru să vorbească cu doamna Stranton, pe care menajera i-o dădu imediat la telefon.

– Tocmai am descoperit ceva nou, doamnă, spuse Brian.

– Da?

– Madeleine Lindstrom a fost angajata firmei pe care o conducea soțul dumneavoastră împreună cu cumnatul care a decedat.

– Ah, da?

Vestea aceasta nu părea s-o intereseze prea mult pe Gertrude Stranton.

– Spune-mi, domnule Fleming, ce impresie ți-a făcut dumitale Anthea Lindstrom?

– Mie mi se pare fermecătoare. Știați că predă lecții de pian? Este o muziciană excelentă, plină de sensibilitate și chiar de umor. Adoră margaretele, colecționează ceainice și...

Brian se întrerupse brusc.

„Ce naiba mi se întâmplă?“ se întrebă el, revenind la realitate.

– Pe scurt, reluă el pe un ton neutru, este o femeie simpatică, deși în momentul acesta este cam traumatizată...

– Ar dori să afle cine a fost tatăl ei?

– Ea pretinde că nu.

– Dar dumneata n-o crezi?

– De fapt, cine n-ar dori să-și cunoască tatăl și, în consecință, propria identitate?

– Asta încă nu știm, și am impresia că, până în prezent, domnule Fleming, nu ai reușit să lămurești misterul...

– Nu încă.

Abia închise Brian telefonul, că Sabrina îl și bombardă cu întrebări.

– Povestește! Ce voia să știe?

– Mi-a cerut să i-o descriu pe Anthea...

– Am auzit și eu: adoră margaretele și colecționează ceainice! repetă Sabrina într-un hohot de râs. Brian, nu te mai recunosc! Ești pe cale să devii poet?

Fără să-i răspundă, Brian luă două comprimate de aspirină.

– Mă doare capul. Afacerea asta mă interesează din ce în ce mai puțin...

– Eu aveam totuși impresia că Anthea Lindstrom îți place din ce în ce mai mult.

– Dacă ar fi numai după mine, aș opri imediat ancheta.

– Știi bine că așa ceva nu este posibil.

– Care va fi reacția Antheei dacă i se va spune că este o Stranton?

– Este greu de prevăzut...

Brian părea din ce în ce mai îngrijorat.

– Banul strică totul, zise el încet, cu amărăciune nespusă. Diane și cu mine am fi găsit poate un mod de conviețuire oarecare fără părinții săi. Mai ales, fără contul lor în bancă!...

*

* *

Estelle Mannington cobora scara însoțită de fiica ei. Anthea le urmărea, îngândurată, cu privirea.

„Biata Lisa!“ gândi ea.

La doisprezece ani, fetița moștenise deja vocea stridentă și aroganța mamei sale.

Abia închiseseră ușa în urma lor cele două Mannington, că Liz o întredeschise pe a ei.

– Terenul este liber? întrebă ea în șoaptă.

– Da, răspunse Anthea, amuzată. Vino și povestește-mi ultimele isprăvi ale soțului tău. L-am auzit azi dimineață făcându-ți serenade...

– Cred că ai suferit mult; cântă tot la fel de fals!

– Intenția contează.

– Da, intenția! repetă Liz care părea destul de dezorientată.

– Ce vrea el de fapt? întrebă Anthea.

– Vrea să-mi facă curte. Ieri, mi-a trimis atâtea flori că aș putea deschide o florărie dacă aș vrea!

– Și nu te bucuri?

– Nu... nu știu ce să cred. Mai degrabă vorbește-mi despre Sherlock Holmes al tău cel frumos.

Cu ochii scânteind de curiozitate, Liz întrebă:

– Și-a petrecut noaptea aici, nu?

Și fără cea mai mică stânjeneală, adăugă:

– Știu! Nu se pun asemenea întrebări indiscrete. Dar noi două ne cunoaștem destul de bine ca să trecem peste asemenea convenții! Ești îndrăgostită, Anthea?

Cum prietena ei tăcea, Liz insistă:

– Da, ești îndrăgostită! De ce să nu recunoști?

Anthea continua să tacă.

– Necazul este meseria lui, continuă Liz care nu se lăsa descurajată prea ușor. Este o meserie periculoasă, nu?

De data aceasta, Anthea se hotărî în fine să răspundă:

– Nu cred.

– Îl iubești? Presupun că aseară a rămas cu tine și...

Neștiind dacă ar trebui să se supere sau să râdă, Anthea exclamă:

– Ești adorabilă, dar fie vorba între noi, Liz, îți cam lipsește tactul!

– Ceva mai mult respect, te rog. Nu uita că am câțiva ani în plus față de tine!

Cele două prietene izbucniră în râs.

– Sper ca între tine și Harry lucrurile să se aranjeze, zise Anthea cu căldură, când în sfârșit redeveni serioasă.

– Nu știu. Domnul își permite o mică criză fără să se gândească măcar o clipă și la ceilalți. Și, o dată criza termi-

nată, se așteaptă ca totul să reintre în normal... Dar eu sunt oare destul de generoasă și tolerantă ca să uit și să iert totul?

Se așternu liniștea, și Liz își cuprinse de umeri prietena, cu afecțiune.

– Mă bucur că tu ești fericită!

De data aceasta, Anthea nu negă.

– Este adevărat...

Atunci Liz începu să bată din palme.

– Minunat! În sfârșit, Anthea este îndrăgostită!

*
* *

Cu un pas grăbit, Brian traversă holul elegant al firmei „Wendell and Stranton". Se îndreptă fără să ezite spre celălalt capăt al imobilului și pătrunse într-o mică încăpere unde un bătrân angajat se ocupa de expedierea corespondenței.

Brian îi arătă insigna.

– Sunt detectivul Fleming.

– Ca să vezi, un detectiv adevărat! Ca și Columbo, cel de la televizor?

– Nu chiar așa. Columbo este locotenent de poliție.

– Ah...

– Aș dori să vă pun câteva întrebări în legătură cu o anchetă în curs.

– Întrebări? Mie?

– De cât timp lucrați la această firmă?

– De patruzeci și nouă de ani! răspunse bătrânul cu mândrie. Aveam șaisprezece ani când m-am angajat aici. Și peste două săptămâni, ies la pensie.

– Probabil că-i cunoașteți pe toți de aici!

– Și încă cum! Eu duceam corespondența prin birouri. De trei ani încoace, mă mulțumesc însă doar s-o triez și Micky o distribuie.

– Vă amintiți cumva de o oarecare Madeline Lindstrom? A fost angajată aici prin...

– Nu-i nevoie să-mi dai alte amănunte, tinere! îl întrerupse bătrânul. De parcă aș fi putut-o uita pe Madeline!

*
* *

După ce cântă o notă falsă, degetele mici ale lui Billy Newman se imobilizară pe clape.

– Ascultă metronomul, Billy! zise Anthea. Ține măsura: unu, doi, trei, patru... Și reluăm: do, mi, sol, do... Ar trebui să exersezi ceva mai mult între lecții, pentru că...

Soneria telefonului o întrerupse.

– Alo?

– Anthea Lindstrom? întrebă o voce feminină.

– Eu sunt. Cine este la aparat?

Urmă o lungă tăcere înainte ca interlocutoarea Antheei să se hotărască în sfârșit să vorbească. Și atunci, Anthea avu impresia că totul în jurul ei începe să se învârtească.

Capitolul 9

De îndată ce o văzu pe Anthea, Brian ghici după fața ei descompusă că se petrecea ceva grav.

– Am primit un telefon de la Gertrude Stranton, îi spuse tânăra femeie fără vreo altă introducere. Vrea să mă vadă.

Brian o îmbrățișă protector.

– Mi-e teamă, murmură Anthea.

„Și mie", gândi Brian.

– Până acum, nu s-a interesat deloc de mine, zise ea. De ce acum?

– Înainte de a primi scrisoarea de la Dorothy Arneson, presupun că Gertrude Stranton habar n-avea de existența ta.

– Oh! Dacă doamna Arneson nu i-ar fi scris!

– Din păcate, problemele nu se rezolvă cu „dacă", Anthea.

După o clipă de ezitare, Brian continuă:

– Am fost astăzi la firma „Wendell and Stranton".

– Și?

– După informațiile pe care le-am cules, mama ta ieșea cu... unul dintre funcționari.

– Fii mai precis.

– Ei bine, cu unul dintre directori.

– Cu Stranton?

– Da.

– Douglas Stranton?

– Nu știu dacă era vorba despre soțul Gertrudei Stranton.

Tânăra femeie își încovoie umerii și privirea ei reflecta toată disperarea din lume.

– Care a fost reacția Gertrudei Stranton atunci când i-ai spus asta? întrebă ea.

– Încă nu i-am spus nimic.

– În cazul acesta, de ce vrea să mă vadă? Poate pentru a-mi spune că ea nu crede nici un cuvânt din toată povestea asta?

Apoi, cu o voce tremurată, adăugă:

– Brian, n-am curajul să înfrunt situația asta!

– Draga mea, ascultă-mă...

– N-am curajul, repetă ea cu un suspin.

– Am să te însoțesc.

Anthea își ridică privirea spre el.

– La urma urmei, nimic nu mă obligă să merg la familia Stranton! Am trăit atâția ani fără ei, de ce n-aș continua la fel?

Niciodată ea nu păruse atât de vulnerabilă ca în acest moment... Cu infinită blândețe, Brian o legănă așa cum ar fi legănat un copil. Fata se ghemui în brațele lui, în timp ce lacrimi amare îi umezeau genele.

– Plângi, Anthea... murmură Brian. Plângi!

– Nu! strigă ea.

Apoi, încetișor, continuă:

– Am plâns destul, copil fiind. A trecut timpul lacrimilor.

*
* *

Ninsese toată noaptea și în dimineața asta, un soare palid făcea să scânteieze covorul alb și gros.

Anthea își sprijini fruntea de fereastră.

– Ce frumos este afară!

– Și ce frumos este înăuntru!

Brian o îmbrățișă și, în goană, îi mușcă urechea. Lăsându-se pe pieptul lui, Anthea murmură:

– Este drăguț, nu-i așa? Ce iarnă frumoasă!

– Dacă vrei tu... Dar eu o apreciez mai puțin când mă gândesc că va trebui să fac o potecă în fața casei, dând cu lopata zăpada.

– Tu nu vezi decât latura rea a lucrurilor?

– Așa este caracterul meu. Am prea mult sânge irlandez.

– Irlandezii sunt de felul lor pesimiști?

– Mai degrabă da.

Cu un suspin, Brian își lăsă brațele să cadă.

– N-am timp să mai stau. Păcat!

Făcu o pauză înainte să întrebe pe un ton ezitant:

– Ai luat o hotărâre?

Anthea nu mai trebui să întrebe în legătură cu ce... Chipul i se întunecă.

– Nu.

– Dacă te duci, telefonează-mi înainte. Ne vom întâlni acolo. Ne-am înțeles?

– De acord, am să-ți telefonez. Dacă mă duc...

*
* *

De obicei, Anthea uita de griji, atunci când făcea curățenie. De data asta însă rețeta se dovedi ineficace.

Lăsă la o parte aspiratorul și făcu o baie interminabilă, apoi ascultă muzică... fără nici un rezultat.

„Oh! Cum să-mi alung gândurile astea negre?"

În disperare de cauză, se așeză la pian dar nici așa nu reuși să uite îngrijorarea care-i cuprinsese sufletul. Cum nici televizorul nu reuși s-o distragă, își puse mantoul și ieși.

– Mă duc să fac niște cumpărturi, mormăi ea pe culoar.

– Începi să vorbești singură? zise Liz care se afla pe scară. Semn rău!

– Urci sau cobori?

– Cobor.

– Atunci vin cu tine.

Împreună, cele două femei ajunseră la parter.

– Pari obosită, remarcă Anthea.

– Am prea multe încurcături...

– Harry?

– Da. Ah! Cât de mult ne iubeam odinioară! Și poate că eu încă îl mai iubesc... Dar el mi-a făcut mult rău.

– Dacă ai încerca să-ți amintești numai de părțile bune ale vieții voastre în doi?

– Ușor de zis! N-am făcut decât să tergiversez prea mult lucrurile și acum trebuie să iau o hotărâre. Dar care?

– Pe cea bună, sper!

„Și eu trebuie să iau o hotărâre“, gândi Anthea după ce se despărți de prietena ei. „Mă voi duce sau nu s-o văd pe Gertrude Stranton?“

Dacă va refuza această întrevedere, nu va mai cunoaște niciodată adevărul...

*
* *

– Ai găsit ceva muzicieni? îl întrebă Tom pe Brian.

– Nu încă, dar mă ocup de asta.

– Nu prea a mai rămas mult timp și...

– Mă ocup eu, ți-am zis! îi tăie vorba Brian pe un ton exasperat.

În fața expresiei stupefiate a prietenului său, adăugă ceva mai potolit:

– Nu-ți face griji, îi voi aduce la timp.

Avea atâtea griji pe cap în acest moment... În comparație cu ele, organizarea banchetului anual i se părea un fleac.

Marcat puternic de căsnicia lui cu Diane, Brian nu-și făcea nici o iluzie. Dacă familia Stranton îi deschidea ușa Antheei, între ei doi se va săpa o prăpastie. O prăpastie care va deveni curând foarte adâncă.

*
* *

Anthea își încheie paltonul înainte să formeze numărul lui Brian.

– Agenția Fleming, răspunse o voce feminină.

Anthea ezită. Sperase că va răspunde Brian...

La celălalt capăt al firului, vocea deveni nerăbdătoare.

– Alo? Alo?

– Anthea Lindstrom la telefon. Aș putea vorbi cu Brian, vă rog?

– A fost nevoit să plece urgent. Vreți să-mi lăsați un mesaj?

– Spuneți-i doar că mă duc la...

După o clipă de șovăire, Anthea încheie:

– La familia Stranton.

*

* *

– Mă duc s-o anunț pe doamna, zise o menajeră.

– Mulțumesc.

Cu mâinile crispate pe cureaua poșetei, Anthea privea în jurul ei, fără să vadă cu adevărat ceva, poate doar caleidoscopul de oglinzi înrămate în auriu, lustrele scânteietoare și mobilele vechi...

Menajera se întorcea deja.

– O rog pe domnișoara să mă urmeze.

– Mulțumesc, repetă Anthea cu o voce răgușită.

Femeia o introduse într-un mic salon decorat în nuanțe de gri și bleu. Când o doamnă cu părul argintiu pe care ea n-o zărise se ridică dintr-un fotoliu ca s-o întâmpine, Anthea se opri din mers. Deodată, i se părea că o lasă puterile.

„Nu! N-am să leșin acum!“ își zise ea, pradă unei panici de necontrolat.

– Domnișoara Lindstrom? întrebă Gertrude Stranton.

Anthea reuși să se stăpânească, și cu o voce care nu mai tremura răspunse:

– Da, doamnă. Sunt Anthea Lindstrom.

*
* *

– Ceva deosebit, Sabrina? întrebă Brian.

– A sunat Anthea ca să spună că se duce la familia Stranton.

– De mult?

– Cam de vreo jumătate de oră.

Brian înjură printre dinți.

– Și tocmai atunci eu nu eram aici! Trebuie să mă duc și eu. Poți să te ocupi tu de toate aici?

– Bineînțeles. Brian?

– Da.

– Noroc!

*
* *

– ... Mărturisesc că nu prea știu cum să încep, declară Gertrude Stranton oferindu-i musafirei o ceașcă de ceai.

– Mulțumesc, zise Anthea.

Gertrude Stranton nu-și lua ochii de la ea.

– Ești încântătoare!

– ... Mulțumesc.

– Ieri i-am povestit totul soțului meu. El m-a sfătuit să te invit aici...

Anthea observă atunci că gazda ei era tulburată.

„Poate că mai mult decât mine", își zise ea surprinsă.

– Îți mărturisesc că scrisoarea doamnei Arneson mi-a provocat un șoc teribil, murmură Gertrude Stranton.

Privirea ei limpede o întâlni pe cea a Antheei.

– Douglas și cu mine am vrea atât de mult ca dumneata să înțelegi... și să nu fii prea supărată pe noi.

– Dar ce este de înțeles?

– Împrejurările care au provocat această situație.

Anthea nu mai avea răbdare. Ani lungi așteptase în zadar ca misterul nașterii sale să fie dezlegat... Răspunsul era în sfârșit aici, la îndemâna ei.

– Cine este tatăl meu, doamnă Stranton? Vă rog, spuneți-mi!

*

* *

Brian își parcă mașina în fața impunătorului imobil al familiei Stranton și avu impresia că se întoarce cu mulți ani înapoi. Familia Farnson Van Hammon poseda un imobil de acest fel. De câte ori n-o așteptase el pe Diane în fața porților înalte de fier forjat? Era vară pe vremea aceea, și-și amintea încă și acum parfumul puternic al trandafirilor...

*

* *

– Am dori atât de mult să înțelegi, repetă doamna Stranton. Douglas se afla prins într-o situație fără ieșire. Nu exista nici o portiță de scăpare...

– Sunt... fiica soțului dumneavoastră? întrebă Anthea.

– Ești fiica lui Edward, fratele lui Douglas.

– Se... senatorul care a murit de curând?

– Da.

Gertrude Stranton oftă.

– Oh! Cât de greu este...

„Și pentru mine este greu!“ îi venea Antheei să strige.

– Edward nu avea mai mult de douăzeci de ani când, împins de părinții săi, s-a căsătorit cu Celeste Wendell, care îl adora. Dar sentimentele lui Edward față de ea erau, după părerea mea, destul de moderate! Ei formau totuși un cuplu obișnuit, până la acel teribil accident.

– Ce accident?

– Mașina Celestei a intrat sub un camion. Biata de ea a rămas paralizată... Nu avea decât douăzeci și cinci de ani! Câțiva ani mai târziu, Edward a cunoscut-o pe mama dumitale. Era foarte îndrăgostit de ea, dar date fiind împrejurările, nici nu putea fi vorba de divorț. Cum să abandoneze o invalidă?

– Dacă... dacă o iubea pe mama, de ce n-a fost lângă ea când m-am născut eu?

– Când familia Celestei a aflat de această legătură, l-a forțat pe Edward s-o rupă.

– Ca să-și protejeze soția? Sau cariera politică?

În loc să răspundă la această întrebare, Gertrude Stranton continuă:

– Eu sunt sigură că, mai târziu, Edward ar fi încercat s-o revadă pe mama dumitale. Dar aceasta dispăruse și când cumnatul meu i-a dat de urmă, a aflat că murise. Cu aceeași ocazie a aflat și de existența dumitale.

– Pe care a reușit s-o ascundă bine! făcu Anthea cu o infinită amărăciune.

– Bietul Edward se afla într-o situație teribilă. Încearcă să-ți imaginezi! O soție paralizată, niște socri intransigenți... fără să mai vorbim despre reporterii care stăteau la pândă! Edward se simțea obligat să-și protejeze soția de bârfele răuvoitoare.

Mâna înghețată a Gertrudei Stranton o atinse ușor pe cea a Antheei.

– De când a murit Edward, Celeste trăiește într-un sanatoriu specializat. Vorbește adeseori despre zilele fericite de dinaintea accidentului...

Anthea se ridică.

„Eu n-am nimic de-a face cu acești oameni. Am greșit că am venit aici..."

– Vă mulțumesc că mi-ați spus toate astea, doamnă Stranton.

– N-o să pleci acum! Ne-ar plăcea să...

Cu un efort vizibil, Gertrude Stranton continuă:

– Știu că niciodată noi nu vom putea repara răul care ți s-a făcut, Anthea, dar...

– Doamnă, eu...

– Spune-mi pe nume, te rog.

Și cu un zâmbet slab, Gertrude Stranton continuă:

– Cred că înțelegi că este imposibil să te prezentăm prietenilor noștri ca fiind fiica lui Edward...

Glasul i se frânse.

– Totuși am dori mult să te primim în familia noastră!

O familie? O familie adevărată... Anthea simți că este gata să cedeze.

– Accepți? o întrebă Gertrude Stranton aproape cu timiditate.

Cu lacrimi în ochi, Anthea dădu din cap.

*

* *

După vreo douăzeci de minute, când fata părăsi casa familiei Stranton, îl găsi pe Brian care o aștepta în fața grilajului de fier forjat.

– Oh! Ce frig! exclamă Anthea. Mulțumesc că m-ai așteptat, Brian.

– Ei?

– Nimic nu s-a petrecut așa cum mă așteptam...

Chipul îi rămase calm și ochii uscați în timp ce, în câteva fraze, recapitulă pentru el ceea ce aflase.

– Acum înțeleg situația. O accept... Singurul lucru pe care-l regret este că tatăl meu n-a venit niciodată să mă vadă.

Brian îi luă mâinile.

– Este greu de acceptat, nu-i așa?

– Da... Și, dacă doamna Arneson nu le-ar fi scris, mă întreb dacă familia Stranton s-ar fi manifestat într-o zi. La drept vorbind, nu prea cred! adăugă ea cu amărăciune.

Închise ochii și se ghemui la pieptul lui Brian. Cât de obosită se simțea, dintr-o dată!

– Du-mă la tine, te rog, Brian. Am atâta nevoie de tine astă-seară...

Capitolul 10

– Draga mea, ești într-o stare! Pari...

Anthea îi puse un deget pe buze.

– Ssst! Te rog, nu-mi vorbi despre asta astă-seară. Nu vreau nici să mă gândesc.

După ce-și scoase paltonul, tânăra femeie îl aruncă pe canapea. Apoi se ghemui în brațele lui Brian și-și cuibări capul la pieptul lui.

– Ajută-mă mai degrabă să uit.

Cu nespusă emoție, Brian o strânse la piept. Rămaseră astfel multă vreme înlănțuiți, și inimile lor băteau la unison, în timp ce, dincolo de geamuri, noaptea devenea mai întunecată.

*

* *

– Auzi muzica revărsându-se atunci când suntem împreună?

Anthea mângâie umărul gol al lui Brian.

– Parcă... Este ca un răpăit de tobe?

– Da.

– De timpane?

– Și de timpane...

Strângându-se mai mult lângă el, Anthea întrebă:

– Nu ți se pare ca o adevărată orchestră cântând un formidabil crescendo?

– Și cu un cor, mai adăugă Brian cuprinzându-i buzele. Este ca o simfonie, simfonia noastră, șopti el lângă buzele ei.

– Iar tu ești dirijorul, murmură Anthea lăsându-se să alunece într-un ocean de voluptate.

Și de muzică...

*

* *

– Brian! Nu găsesc nimic în bucătăria ta! exclamă Anthea.

Se ridică în vârful picioarelor ca să arunce o privire pe ultimul raft. Cu părul ciufulit, îmbrăcată într-un halat de baie prea mare pentru ea și căruia îi suflecase mânecile, ea tocmai coborâse din pat.

– Ce cauți? întrebă Brian.

– Pahare.

El o cuprinse de talie.

– Știi că sunt nebun după tine?

Anthea se desprinse ușor.

– Brian, unde sunt paharele?

– În spatele cratițelor.

– Cum te descurci într-o asemenea dezordine?

– Trebuie doar să știu unde se află fiecare obiect.

– Ah! Iată un pahar! Și încă unul...

Tânăra femeie turnă sucul de portocale, apoi privi în jurul ei cu un aer descurajat.

– Acum ca să prepar micul dejun...

– Mă ocup eu!

– Ar fi mult mai bine!

Lăsându-l pe Brian să-și facă de lucru în bucătăria vastă în care ordinea asculta de o logică destul de ciudată, Anthea luă un carnețel pe care el îl lăsase pe masă.

– Ce notezi în el, Brian? Micile tale secrete?

– Dar văd că ești mai curioasă decât un detectiv!

– Nicidecum! exclamă ea, indignată. Te-am văzut adeseori mâzgălind în acest carnet și mi-am pus întrebări. Este firesc, nu?

– Poți să citești dacă îmi descifrezi scrisul. Dar sunt numai prostii, te previn!

Anthea dechise la întâmplare.

„Aruncă cu bulgări de zăpadă pe stradă...“

După ce mai răsfoi niște pagini, citi cu voce tare un alt fragment de frază:

„Ca să atragi atenția unei femei atât de excepționale...“

– Este un carnet nou, n-o să găsești în el mare lucru, zise Brian.

„Ea îi adresă un zâmbet frumos care-i făcu gropițe în obraji. Un zâmbet și gropițe... iată fata visurilor lui!“

Anthea izbucni în râs.

– Ți-am zis că sunt niște prostii! strigă Brian, ofensat.

– Când ai scris astea?

– În ziua când te-ai dus la audiția lui Breșkov. Apropo, s-a fixat data următoarei audiții?

– Da. Peste zece zile.

– Sper ca totul să meargă bine.

– Și eu sper.

În timp ce Brian spărgea ouăle pentru omletă, Anthea se duse să arunce o privire numeroaselor cărți care se aliniau pe rafturile bibliotecii din camera de zi. Erau lucrări de drept, tratate de economie, de politică, de criminalistică, romane SF, clasici ai literaturii, biografii... Hotărât lucru, Brian Fleming era la fel de eclectic în alegerea lecturilor sale ca și în cea a casetelor!

– Îți place omleta cu pâine prăjită, Anthea?

– Foarte mult!

Zece minute mai târziu, tânăra femeie savura cea mai bună omletă mâncată vreodată în viața ei.

– Eu, care de obicei mă mulțumesc cu o ceașcă de cafea dimineața! Datorită ție, poate că o să mă obișnuiesc să-mi încep ziua cu un mic dejun complet.

– Anthea?

– Da?

– De ce refuzi să discutăm mai pe îndelete ceea ce s-a petrecut ieri?

Expresia fetei se schimbă.

– Uneori ești foarte agasant, știai?

– De ce crezi asta?

– Ești agasant și încăpățânat.

– Știu, mi se spune destul de des.

– Cine-ți spune?

– Sora mea.

– Mă întreb care dintre voi are caracterul cel mai dificil... Tu sau ea?

– Sabrina, bineînțeles.

– Crezi?

Râzând, Brian ridică brațele într-un gest de cedare.

– Bun, recunosc, eu sunt!

Anthea râse cu el. Se simțea dintr-o dată fericită, relaxată și atât de ușoară...

– Cu tine, am uneori impresia că aș avea din nou cinci-sprezece ani! exclamă ea.

– Și eu.

– Domnule Fleming, nu semeni deloc cu imaginea pe care și-o face omul despre un detectiv particular.

– Cu fulgarin, pălărie pe ochi și țigări americane pe care le aprinzi la adăpostul unei porți ascunse? Imaginea ta despre un detectiv este demodată, draga mea.

Anthea începu să râdă.

– Îți plac filmele vechi, Brian?

– Ție nu?

– Eu le ador.

Brian umplu ceștile de cafea. Deodată se făcu liniște. Anthea fu prima care o rupse.

– Te rog, nu mă mai privi astfel.

– De ce?

– Mă simt stânjenită. Parcă m-ai acuza de ceva.

– Te înșeli. Mai degrabă sunt neliniștit! Nu este bine să ții totul în tine. Știu că tu așa obișnuiești. Dar acum, eu sunt aici ca să împart cu tine și clipele bune și cele rele...

– Ești... ești foarte drăguț.

– Așadar?

– Încearcă să te pui în locul meu, Brian. Nu prea mai știu cum stau. Micul meu univers tocmai a fost dat peste cap și...

– Ai aflat în sfârșit cine a fost tatăl tău. Nu crezi că este un fapt pozitiv?

– Poate.

– Ți-ai regăsit familia. Și acesta este un fapt pozitiv.

Anthea era inundată de emoții contradictorii. Cu o clipă înainte râsese din tot sufletul, și acum lupta din răsputeri cu lacrimile...

– Tatăl meu este mort. N-am să-l mai văd niciodată... Niciodată! În toți acești ani, n-a încercat să-mi dea un semn de viață. Asta mă doare, Brian...

El o strânse la piept.

– Știu, draga mea, știu...

– Gertrude Stranton nu știa nimic și de aceea nu pot fi supărată pe ea. Mă întreb totuși ce motivație poate să aibă demersul ei. Curiozitatea? Remușcările?

– Nu-ți pune prea multe întrebări, Anthea.

– Aveam o viață fără probleme, o meserie, prieteni... Totul mergea bine. Și dintr-o dată toate aceste structuri pe care le credeam solide se prăbușesc ca un castel din cărți de joc!

– Nu l-ai văzut ieri pe Douglas Stranton?

– Nu, era plecat într-o călătorie de afaceri. Dar după spusele soției lui, el a fost cel care m-a trimis la Piedmont.

Și fără vreo altă completare, Anthea continuă:

– Gertrude Stranton m-a invitat la cină diseară. Vrea de asemenea să asist la recepția pe care o organizează poimâine. Apropo, banchetul pentru înmânarea medaliei Fleming are loc sâmbătă, pe opt?

– Da, și contăm pe tine.

– Am reținut. Brian... aș vrea să...

– Da, draga mea?

– Aș vrea să vii cu mine la recepția familiei Stranton.

El păli.

– Cere-mi orice altceva, dar nu asta!

– Te rog, Brian, spune-mi că ai să vii!

– Nici măcar n-am smoching!

– Poți să închiriezi unul...

Brian începu să se plimbe ca un leu în cușcă.

– Nu! Nu, nu și nu!

Stupefiată, Anthea îl urmărea cu privirea.

– Ești supărat pe mine, Brian?

– Nu sunt supărat pe tine, ci pe trecut și pe fantomele lui.

– Vorbești în enigme! Nu te înțeleg.

Se măsurară cu privirea. Preocupată numai de problemele ei, Anthea abia acum începea să bănuiască ce anume îl tracasa pe Brian.

– Te supără faptul că familia Stranton este atât de bogată?

– Nu-mi pasă de asta.

– Dar se vede că eșecul căsniciei tale – din acest motiv, probabil – te-a marcat. Dacă părinții Dianei n-ar fi avut atâția bani...

– Nu averea lor mă deranja, ci felul în care se foloseau de ea. Nu puteam să le suport stilul de viață snob și frivol.

Anthea oftă înainte să continue:

– Așadar, ca să revenim la rugămintea mea, da sau nu? Nu vrei să vii cu mine la familia Stranton?

– Nu conta pe mine.

– Păcat! exclamă tânăra femeie, exasperată. Dacă-i așa, va trebui să găsesc pe altcineva să mă însoțească acolo.

Brian sări ca ars.

– Poftim?

– M-ai auzit bine. O să-l rog pe...

– Nici să nu te gândești, draga mea!

– Ascultă, eu sunt încă liberă să pot fi condusă de cine vreau eu!

– Nu sunt eu singurul bărbat din viața ta? întrebă Brian, cu ochii scânteind de furie.

Anthea regreta deja că se enervase. Dacă vor continua să discute pe acest ton, totul va degenera curând într-o scenă neplăcută. O primă ceartă, când se cunoșteau doar de atât de puțin timp!

– Ba da, Brian, știi bine că ești singurul bărbat din viața mea, declară ea într-un elan plin de tandrețe.

Înfrânt, Brian se lăsă să cadă pe un scaun.

– Bine, ai câștigat. Voi merge cu tine la recepția familiei Stranton.

Îi zâmbi și o mângâie pe obraz. Furtuna se îndepărta...

– Ești gelos ca un tigru, domnule Fleming! remarcă tânăra femeie. Este o fațetă nouă a caracterului tău, pe care n-o cunoșteam...

– Nici eu nu mi-o cunoșteam, mărturisi Brian.

Anthea consideră preferabil să schimbe subiectul.

– Vrei să cinezi cu mine diseară?

– Astă-seară? Dar nu ești liberă, ai uitat cumva?

– Așa este, i-am promis Gertrudei Stranton că mă duc la ea. Să amânăm atunci pe mâine seară.

– De acord. Dar fără prea multă verdeață!

Tânăra femeie izbucni în râs.

– Îți promit!

– Ai remarcat, Anthea? Ceasul tău rămâne în urmă.

– Adevărat?

Își compară ceasul cu pendula din perete.

– Merge bine! Ce tot spui? Ești nebun!

– Așa este, sunt nebun.

Brian o cuprinse în brațe și-i risipi pe obraji o ploaie de sărutări.

– Sunt nebun după tine...

*

* *

Toată noaptea continuase să ningă. Brian și Anthea se jucau ca niște copii, în grădina acoperită de zăpadă.

– Facem un om de zăpadă? propuse ea.

– Da, dar îl face fiecare pe al său.

Ceva mai târziu, Anthea contemplă opera lui Brian. Și izbucni în râs.

– Oh! Ce cap i-ai făcut! Ai zice că este sculptat de Picasso în perioada cubistă!

Brian nu se lăsă intimidat.

– Dar al tău, ce este, bărbat sau femeie?

– Bărbat, răspunse ea. De ce întrebi?

– Ei bine, omul tău de zăpadă parcă ar aștepta un copil!

Tânăra femeie pufni în râs.

– Mă dau bătută! De altfel, trebuie să mă duc acasă. La ora zece, Lisa Mannington vine la lecție.

Brian făcu o grimasă.

– Iarăși! Toată ziua, Estelle Mannington și fiica sa vin la tine!

– Ce ai împotriva Estellei?

– A fost prietena cea mai bună a Dianei și n-am putut s-o suport niciodată.

– Eu o găsesc totuși destul de inofensivă. N-are nici o personalitate și...

– Este genul de persoană care se amestecă în tot ce n-o privește.

– Poate, dar eu n-am avut niciodată de ce să mă plâng.

Cu un zâmbet amuzat, Anthea adăugă:

– Pentru Estelle Mannington, eu nici nu contez! Și dacă vorbește vreodată despre mine, o face cu multă condescendență... „Tânăra care îi dă lecții de pian fiicei mele."

Brian o învălui într-o privire îngândurată.

– Ia te uită, așadar Estelle Mannington te privește de sus? Dacă o să afle că ești rudă cu familia Stranton, ai să vezi cum atitudinea ei se va schimba de la o zi la alta! Punem pariu?

Chipul fetei se întunecă.

– Te rog, să numai vorbim de familia Stranton!

Și, străduindu-se să zâmbească, înfipse un morcov în mijlocul feței omului de zăpadă și spuse:

– Tușa finală... Iată, l-am terminat!

Capitolul 11

În jurul mesei lungi de acaju ar fi putut lua loc cu ușurință vreo douăzeci de persoane. Dar fuseseră așezate numai două tacâmuri. Porțelan transparent, argintărie sclipitoare și cristaluri... Chiar și pentru o simplă cină intimă, la familia Stranton părea că este obligatoriu ceremonialul.

Anthea răspunse cu bunăvoință întrebărilor puse de gazda sa despre copilăria ei. Își rezumă destul de amănunțit viața, până în ziua în care Brian Fleming o înștiințase că familia ei din partea tatălui o caută.

Spre sfârșitul serii, fata se putu retrage în sfârșit în camera pe care Gerturde Stranton o pregătise pentru ea.

Anthea se simțise rareori atât de încordată. Conversația aceasta o epuizase atât moral cât și fizic. Oboseala o doborâse într-atât încât nici nu putu să admire în voie încăperea mobilată cu un gust perfect. Era ca visul unui decorator sau al unui anticar.

Fata se aruncă pe pat și închise ochii.

„Brian...“

Un zâmbet îi înflori pe buze, în timp ce se ridică și luă telefonul pus pe noptieră.

*
* *

Întins pe canapea, Brian arunca din când în când o privire la televizor unde rula un western de prin anii cincizeci pe care-l știa pe dinafară.

Când auzi soneria telefonului, întinse brațul și ridică receptorul.

– Alo?

– Brian? zise Anthea.

– Ai necazuri? întrebă el imediat, în alertă.

– Nu, nici vorbă...

– Unde ești? La familia Stranton?

– Da.

– Singură?

– Singură într-o cameră de două ori mai mare decât apartamentul meu.

Și după ce oftă, adăugă:

– Simt deja că îmi lipsești. Aș vrea să fiu cu tine...

Brian închise ochii ca să savureze mai bine această voce îndepărtată și totuși atât de apropiată.

– Și eu aș vrea să fiu cu tine, draga mea. Când ai de gând să te întorci acasă?

– Mâine spre prânz.

– Nu mai devreme?

– Am de făcut câteva cumpărături dimineața. Trebuie să-mi cumpăr o rochie.

– Pentru debutul tău în lume, domnișoară Stranton? întrebă el cu o notă de cinism.

– Știi bine că nu poate fi vorba să-mi dezvălui legăturile cu această familie, zise fata pe un ton obosit.

– Și ești de acord să joci acest joc?

– Bineînțeles. Pentru nimic în lume n-aș vrea s-o fac pe Celeste Stranton să sufere. În toată povestea asta, și ea este o victimă. Biata de ea crede că soțul ei i-a rămas fidel, și cu siguranță n-am să fiu eu aceea care o va convinge de contrariu.

– Și cum te va prezenta familia Stranton bogaților ei prieteni?

– Vor spune că sunt o verișoară.

– Foarte original! zise ironic Brian.

– Ești foarte ciudat astă-seară! Ce se întâmplă?

– Nimic. Povestește-mi mai bine cum ți-ai petrecut tu seara.

– Gertrude Stranton și cu mine am cinat într-o sufragerie vastă cât o sală de bal. Un majordom flegmatic ne servea și, uneori, aveam impresia că sunt într-un film!

– Îmi imaginez, zise Brian care asistase adeseori la asemenea dineuri solemne în decursul scurtei lui căsnicii cu Diane. Oh! Era să uit! Mi-ai spus zilele trecute că știi o orchestră care ar dori să participe la ceremonia decernării medaliei...

– Da, orchestra lui Burly Mead. Este excelentă!

– Ce instrumente are?

– Violoncel, pian, baterie, și uneori chitară.

– Ai numărul de telefon al dirijorului?

– O clipă, să mă uit în agenda cu adrese.

După ce-i dădu lui Brian informația cerută, Anthea întrebă:

– Ce ai să faci acum?

– O să dorm... dacă pot. Și tu?

– Și eu.

– Îți mulțumesc pentru numărul de telefon al dirijorului. Măcar de-ar fi liber sâmbăta viitoare! Am să-l sun mâine dimineață.

– Noapte bună, Brian.

– Noapte bună, Anthea.

El așteptă ca ea să închidă pentru a murmura:

– Te iubesc.

*

* *

Anthea ezita între o rochie neagră cu paiete și o alta din mătase roșie.

– Ce zici, Liz? o întrebă pe prietena ei care o însoțise.

– Ai văzut cât costă?

– Da...

– Nici prin gând nu-mi trecea că te vei îmbrăca vreodată cu haine din astfel de magazine.

– Este pentru prima oară când intru într-un magazin atât de luxos, recunoscu Anthea.

– Dar nu-ți dai seama, o să te ruinezi! Cine te-a sfătuit să vii aici?

– Păi... o prietenă.

O vânzătoare teribil de sigură pe ea se apropie de cele două femei.

– Pot să vă ajut? le propuse ea cu un zâmbet de gheață.

*
* *

Brian privi în jurul lui cu un aer oarecum bănuitor. În acest studio strâmt, Burly Mead reușise să înghesuie un pian, o baterie, un violoncel și... un pat pliant.

– Anthea Lindstrom mi-a vorbit despre dumneata, zise el adresându-se muzicianului.

Chipul lui Burly se lumină cu un zâmbet.

– Anthea? Ce fată simpatică, nu-i așa?

– Sunt absolut de părerea dumitale, zise Brian cu căldură. Iată ce mă aduce aici: caut o mică orchestră pentru a însufleți o reuniune și...

– Când?

– Sâmbătă, pe opt.

– Ia să vedem...

Burly Mead luă un aer important pentru a consulta paginile albe ale unei agende.

– Săptămâna viitoare, zici? Ei bine, ai noroc: suntem liberi în seara aceea!

*
* *

– Oh! Rochia asta!

Anthea schiță un pas de dans, legănând cu mâna sacoșa de carton cu inițiale prestigioase. Era pentru prima oară când se entuziasma astfel pentru o rochie.

– Este exact ceea ce visam!

Liz căută să-i tempereze entuziasmul.

– Și prețul a fost foarte frumos! Acum, poți să te mulțumești doar cu pâine uscată până la sfârșitul lunii.

Când tânăra femeie își deschisese carnetul de cecuri ca să plătească, vânzătoarea o oprise.

– Nu, nu! Doamna Stranton mi-a cerut să trec toate cheltuielile dumneavoastră în contul ei.

Anthea protestase.

– Dar nici nu se pune problema! Vreau să mi le plătesc.

– Anthea! strigă Liz. Ai asurzit?

Fata tresări.

– Iartă-mă! Visam....

– Ai timp să iei prânzul cu mine?

Anthea își privi ceasul de aur pe care i-l oferise Gertrude Stranton.

– Da, dacă nu întârziem prea mult. Ce-ai zise să luăm câte un hamburger?

– Ah! Preferi ceva ieftin? zise Liz râzând. Te înțeleg, după toate aceste cumpărături nebunești!

*

* *

– Ai uitat că trebuia să vin la cină astă-seară, remarcă Brian aruncând o privire prin bucătărie.

Nici o cratiță nu fierbea pe foc. Masa nu era așezată și Anthea nu părea dispusă să pregătească ceva.

Fatalist, Brian ridică din umeri.

– Nu-i nimic! Mergem la restaurant?

– Ai puțină răbdare! Până una-alta, ce ar fi să facem o partidă de cărți?

Brian o privi surprins.

– Până una-alta... când?

– Până la surpriză...

– Cum vrei tu, zise el neîncrezător. De acord pentru o partidă de cărți! Ca un bărbat galant ce sunt, am să te las să câștigi o dată, dar nu spera la mai mult!

Fără nici o dificultate însă, Anthea câștigă primele trei partide.

– Ce-i de mirare? zise Brian bombănind. N-am decât cărți proaste!

– Nu poți învinovăți pe nimeni. Doar tu le-ai împărțit.

– Trișezi, sunt sigur, decretă Brian, necăjit.

– Oh!

– Îmi este de ajuns să te privesc ca să-mi pierd capul, și tu profiți de asta!

Anthea începu să râdă.

– Nu-ți place să pierzi, așa este?

În timp ce făcea cărțile, Brian întrebă:

– Așadar, cum a decurs mica ta vacanță la familia Stranton?

– Mi-ai lipsit, mărturisi fata.

– Și tu mie. Totul a fost bine?

– Aproape. Azi-dimineață am vrut să cobor la bucătărie ca să-mi beau cafeaua, dar...

– ... dar Gertrude Stranton nu te-a lăsat?

– De unde știi?

– Bănuiesc.

– Mi se pare exagerat să suni menajera ca să-ți aducă o ceașcă de cafea! Gertrude mi-a explicat că dacă nu fac apel la ei, servitorii vor avea impresia că ei nu folosesc la nimic.

– Destul de complicat, nu crezi?

– Cam așa! Când trebuia să stai la părinții Dianei, te simțeai în largul tău?

– Deloc.

Brian întinse cărțile pe masă.

– Careu de ași, draga mea! De data asta te-am bătut. Ce-ar fi să ne gândim să pregătim cina? Mor de foame!

Anthea aruncă o privire la ceasul ei cel nou.

– Mai așteptăm puțin...

– Ai un ceas foarte frumos!

– Este un cadou de la Gertrude.

Când se auzi soneria interfonului, Brian păru surprins.

– Aștepți pe cineva?

– Aștept cina! îl anunță tânăra femeie.

Câteva clipe mai târziu, un chelner în haină albă aduse un platou acoperit cu un șervet imaculat pe care se găseau caviar, pateu de ficat de gâscă, langustă, șampanie și fursecuri...

– Ai făcut adevărate nebunii! exclamă Brian. Ce idee grozavă!

Anthea așteptă să plece chelnerul pentru a mărturisi:

– La drept vorbind, nu eu le-am făcut ci Gertrude.

Chipul lui Brian se întunecă dar ea nu remarcă nimic...

– Gertrude voia să mă duc și astă-seară la ea, continuă Anthea. I-am spus însă că este imposibil, că am un invitat! Și atunci ea mi-a sugerat să apelez la un restaurant care trimite cina acasă.

Văzându-l pe Brian că mănâncă fără prea multă poftă, îl întrebă:

– Nu ți se par toate astea delicioase?

– Eu sunt un om cu gusturi simple. Îmi ajunge o farfurie cu spaghete sau un grătar cu salată. Bineînțeles, apreciez din când în când un dineu de lux, și dacă ideea aducerii cinei de către un chelner ar fi fost a ta, aș fi apreciat-o.

Anthea simți un nod în gât.

– Brian...

Dar el nu-și terminase ideea.

– Luxul, banii cheltuiți fără măsură... Cunosc foarte bine toate astea, declară el cu dezamăgire. Le cunosc îndeajuns încât să-mi dau seama că nu sunt de mine.

*

* *

Supărarea Antheei persistă și a doua zi, și nu-i trecuse nici când Brian veni s-o conducă la familia Stranton.

O cameristă îi conduse spre niște saloane înșirate unul după altul, scăldate toate de o baie de lumini venite de la candelabrele de cristal. Vedeai în jur numai rochii de seară, scmochinguri, bijuterii sclipitoare...

„Ce caut eu aici?“ se întrebă Anthea, pradă unei panici de necontrolat.

Așezat în fața marelui pian Steinway, un pianist cânta Gershwin. În mintea ei însă, Anthea auzea o cu totul altă muzică: concertul în si bemol de Ceaicovski.

– Anthea? murmură cu îngrijorare Brian.

O cuprinse ușor de talie.

– Tremuri...

– Nu. Cântam în gând concertul de Ceaicovski.

În rochia de mătase albă, tânăra femeie era încântătoare și Brian îndrăzni să-i facă un compliment:

– Parcă ai fi coborât direct dintr-un tablou italian din epoca Renașterii.

– Ce poet ești!

În clipa aceea, Estelle Mannington se îndreptă direct spre ei, cu brațele întinse.

– Anthea! Ce surpriză să te vedem aici! Credeam că Gertrude te-a angajat ca să ne cânți puțină muzică bună. Și când colo, aflu că sunteți rude! Dumneata? Rudă cu familia Stranton? adăugă ea, neîncrezătoare. Dar de ce nu mi-ai spus niciodată?

Simțind-o pe Anthea cum se crispează, Brian o strânse lângă el, protector.

– Ia te uită, Brian! exclamă Estelle cu o voce mai mult decât stridentă. Ca să vezi! Dar se pare că te întâlnesc cam peste tot de la o vreme încoace! De vreo două ori, la Anthea, astă-seară la familia Stranton...

– Sora mea ia lecții de pian cu domnișoara Lindstrom, replică Brian mințind.

– Ah! Acum înțeleg cum de o cunoști pe Anthea!

Estelle continuă să trăncănească cu însuflețire, dar Brian n-o mai asculta și privea în jurul lui, zărind câteva persoane pe care le cunoscuse odinioară, „în lumea bună“, dar cu care nu mai dorea să reia relațiile...

Deodată, își ținu respirația.

„Nu, nu se poate!“

Anthea se aplecă discret spre urechea lui.

– N-ai fost prea politicos cu Estelle Mannington, Brian.

– N-are importanță!

– De ce i-ai spus că Sabrina ia lecții de pian cu mine?

– Pentru că bârfitoarea asta ar fi fost în stare să spună oricui că noi ne-am cunsocut în cine știe ce bar rău-famat! Tu n-o cunoști!

– Dar...

– Și e mai bine să nu se afle împrejurările în care ne-am cunoscut.

– Este adevărat.

Un bărbat cu un început de chelie veni și-i întinse mâna lui Brian.

– Fleming, felicitări pentru afacerea Donner! Ai fost minunat!

– Sunteți la curent cu asta?

– Citesc și eu ziarele, dragul meu. Am aflat astfel că dumneata ai ajutat poliția să găsească tablourile furate. Minunat!

– Șase tablouri din șapte, într-adevăr, nu este prea rău, recunoscu Brian.

– Minunat!

„Nimic nou sub soare, își zise Brian cu un pic de cinism. Acest biet Burton continuă să-și condimenteze conversația cu aceleași adjective. Continuă să spună *minunat* despre orice!“

– La ce te gândești? șopti Anthea.

– Observ lumea și oamenii, răspunse el pe un ton solemn.

Tânăra femeie pufni în râs.

– Așa, Brian, fă-mă să râd! Am nevoie...

El o învălui într-o privire plină de tandrețe.

– Pari mult mai relaxată ca la sosire.

– Așa este.

Gertrude Stranton se apropie de ei, urmată de un bărbat cu părul argintiu.

– Anthea, aș vrea să faceți cunoștință cu soțul meu.

Tânăra femeie ridică privirea spre Douglas Stranton și avu impresia că se întoarce cu mulți ani în urmă. Îl mai văzuse pe acest bărbat! Da, îi recunoștea ochii albaștri pe chipul cu trăsături fin conturate, această bărbie voluntară, acest nas acvilin...

– Domnul Fleming? Dar noi ne-am mai întâlnit deja, zise Douglas Stranton.

– Da, da, îi tăie vorba Gertrude. La familia Farnson Van Hammon.

Douglas Stranton îi oferi brațul Antheei.

– Poți să-mi consacri câteva clipe?

– Cu plăcere.

O duse în biroul lui și, după ce se așeză în spatele mesei de lucru, își scoase dintr-un sertar o pipă.

– Ia loc, Anthea. Nu te deranjează că fumez?

– Nicidecum.

Înainte chiar ca el să-și aprindă pipa, Anthea era sigură că Douglas Stranton fuma un tutun ce mirosea a miere și turtă dulce...

Capitolul 12

Ascuns pe jumătate în umbra unei uși, Brian nu-și putea desprinde privirea de o femeie cu părul blond platinat. Îmbrăcată într-o rochie gen furou din lame argintiu, prea parfumată – și prea machiată – îi spunea ceva frumosului care o însoțea, și-l mângâia ușor pe obraz.

Incapabil dintr-o dată să mai suporte, Brian se duse și se refugie în hol. Îl urmăriră hohotele de râs, conversațiile frivole, și-i ajungeau la urechi frânturi de fraze fără cap și fără coadă.

– Un parc atât de frmos...

– Și și-au cumpărat un apartament...

– Este singurul coafor în stare să-mi îngrijească într-adevăr părul...

– Casa nici nu era încă amenajată și ei au și divorțat...

„După atâția ani, nimic nu s-a schimbat în această mică lume închisă. Până și conversațiile au rămas la fel de insipide!“ își zise Brian.

Dar îl surprindeau oare toate astea? Nici măcar.

*
* *

– Eu v-am mai văzut, îi zise Anthea lui Douglas Stranton. La Piedmont. Îmi amintesc de aroma pipei dumneavoastră...

– Așa este. Am venit adeseori să te văd acolo.

– Apoi n-ați mai venit...

– Creșteai și s-ar fi putut să începi să-mi pui întrebări. Or, trebuia cu orice preț să evit ca presa de scandal să afle povestea. Ziariștii îi hărțuiesc fără milă pe oamenii cu anumite poziții sociale, și vai de cei care au ceva să-și reproșeze.

– Înțeleg! spuse fata cu ciudă și amărăciune în același timp.

– Edward devenise un politician strălucit. Nu, nu încerc să-i scuz comportamentul, dar aș dori să te fac să înțelegi că cel mai mic pas greșit l-ar fi costat postul de senator! Dar eu rămăsesem în contact cu doamna Arneson...

Preț de o clipă, chipul lui Douglas Stranton se crispă.

– Gertrude și cu mine nu aveam copii și te consideram într-un fel fiica noastră. Mi-a trecut prin cap chiar ideea de a-i mărturisi adevărul soției mele și să-i sugerez să te adoptăm.

Își coborî privirea, și continuă:

– Dar, din nou m-am temut de presă. Dacă se descoperea adevărul...

– ... se sfârșea cariera politică a senatorului Edward Stranton! încheie Anthea în locul lui.

– Voiam s-o menajez în special pe Celeste.

De data asta, Anthea rămase tăcută. Ea nu dorea nimănui răul, și mai ales acestei nefericite infirme.

– Eu te adoram, copila mea, zise Douglas Stranton cu o voce alterată de emoție.

Privirile li se întâlniră. În ochii acestui bărbat dur care probabil nu se lăsa prea ușor năpădit de emoții, ea citi o disperare și un regret nesfârșit... Atunci, uitându-și resentimentele, fata își lăsă doar inima să vorbească și se aruncă în brațele lui Douglas Stranton.

*
* *

Când simți o mână pe umărul său, Brian trebui să se controleze ca să nu se întoarcă brusc și să lovească. Era un pachet de nervi, gata să explodeze...

În fața lui se afla un bărbat cu un zâmbet mieros.

– Brian Fleming! exclamă el cu o voce nazală. Ca să vezi! Asta da, surpriză... Mi s-a spus că vei fi la familia Stranton astă-seară, dar nu mi-a venit să cred.

– Ei bine, iată-mă! Poți constata cu ochii tăi că sunt aici, răspunse Brian fără nici un pic de amabilitate.

Bărbatul nu se lăsă intimidat.

– Pari a fi în plină formă, dragul meu.

– Dar tu, Mitch? Cum o mai duci? Tot mai joci la bursă?

– Este pasiunea mea. Dar mai am și alte afaceri...

Brian ar fi dat oricât numai să nu se mai afle în astfel de saloane unde se îmbinau snobismul cu afacerismul. După divorț, își jurase că se va feri de această lume pe care o detesta. Ce căuta aici?

Nu-i mai puse celui din fața lui nici o întrebare când o văzu apărând pe Anthea. Aceasta zâmbea, sprijinită de brațul lui Douglas Stranton.

– În loc să stai ascuns în colțul tău, mai circulă și tu un pic! îl sfătui Mitch. Cu puțin noroc, ai face niște cunoștințe interesante...

Și, cu un zâmbet ironic, adăugă:

– S-ar putea chiar să întâlnești vechi cunoștințe...

*

* *

Anthea, care se apropiase de Brian, își strecură brațul pe sub brațul lui.

– Cu cine vorbeai, Brian?

În loc să-i răspundă, el îi puse o întrebare:

– Cum a decurs întrevederea ta cu Douglas Stranton?

– Foarte bine. Am reușit în sfârșit să scap de fantomele trecutului...

– Mi-ar plăcea și mie să pot spune același lucru, murmură Brian cu un aer întunecat. Bun, ce-ar fi să mergem la bufet să aruncăm o privire?

– Nu acum! Este prea multă lume acolo.

Văzând-o pe Estelle Mannington venind spre ei, Brian făcu un gest de iritare.

– Voi încerca să-ți aduc ceva de mâncare, zise el, plecând. Pe curând.

Și dispăru tocmai în clipa când Estelle ajungea.

– Anthea! exclamă aceasta cu vocea ei ascuțită. Tocmai vorbeam cu Gertrude despre tine. Se pare că vrea să te convingă

să deschizi o școală de pian? Conservatorul „Anthea Lindstrom“... Oh! Ar fi de sute de ori mai bine decât să dai lecții acasă! Dat fiind mediul tău...

– Mediul meu?

– O rudă de-a familiei Stranton nu poate locui oricum, oriunde, ce naiba!

Estelle coborî tonul.

– Mă bucur că Brian s-a îndepărtat un pic. Aș vrea să te invit la o mică recepție pe care o dau la mine în onoarea lui Trey Dossin și a noii sale soții. În nici un caz să nu-i spui lui Brian. Și spune-mi că ai să vii; toată lumea bună a Denver-ului va fi acolo.

Vocea Estellei devenise aproape o șoaptă.

– Îl vezi pe Trey Dossin acolo? Cel în smoching albastru. Noua lui soție, Denise, îl ține de mână...

Urmărind privirea Estellei Mannington, Anthea văzu un playboy prea bronzat și o tânără femeie cu părul blond platinat îmbrăcată într-o rochie-furou din lame argintiu care i se mula ca o a doua piele pe silueta sculpturală.

– Sunt adorabili! exclamă Estelle. O să te împrietenești foarte repede cu ei...

„Mă îndoiesc“, își zise Anthea.

– Denise nu trăiește decât pentru muzică!

– Adevărat?

Estelle o prinse cu autoritate de braț.

– Brian o fi el foarte drăguț, Anthea, îi zise ea pe un ton confidențial. Dar nu este la nivelul tău. Am să-ți prezint un bărbat absolut...

– ... absolut adorabil! lansă Brian care tocmai se apropiase și o auzise.

Cu un zâmbet jalnic, Estelle îi întoarse spatele.

– Pe curând, draga mea Anthea! zise ea înainte să dispară în mulțime.

Brian îi oferi Antheei o farfurie cu sandvișuri.

– Ai auzit-o pe Estelle? întrebă Anthea, stânjenită.

– Da.

El ridică din umeri.

– Nu-ți face griji. Sunt obișnuit cu astfel de „zgârieturi". Am învățat pe pielea mea că oamenii aceștia își imaginează că sunt deasupra tuturor muritorilor de rând. Dar gata cu discursurile! Nu-ți este foame?

– Ba da...

– Ei! am uitat să-ți aduc ceva de băut. Vin acum.

Brian se întoarse la bufet. Când reveni, după vreo cinci minute, Anthea nu mai era unde o lăsase. O căută cu privirea și o zări în sfârșit într-un colț al marelui salon, așezată între Estelle Mannington și femeia sofisticată cu părul platinat.

*

* *

„Ce conversație insipidă!" își zise Anthea.

Brian se întorsese de la bufet cu două cupe de șampanie. Și o văzuse! Atunci, de ce nu venea s-o scape de aceste două femei care se repeziseră la ea de îndată ce el întorsese spatele?

Când îl văzu îndreptându-se spre ieșire, o cuprinse panica.

– Scuzați-mă, murmură ea adresându-se celor două femei, înainte de a porni în urmărirea lui Brian.

Îl ajunse tocmai când își cerea pardesiul femeii de la garderobă.

– Brian! Unde pleci?

– Plec. Nu vreau să mai rămân aici nici o clipă.

– În cazul acesta, te însoțesc. Am venit împreună, plecăm împreună.

– Nu se poate. Date fiind legăturile tale cu familia Stranton, nu poți s-o ștergi englezește.

– Vin cu tine, repetă Anthea pe un ton ce nu admitea replică.

Dându-se bătut, Brian ridică din umeri.

– Foarte bine... Te aștept cinci minute, cât să-ți iei la revedere.

Reacția lui o surprinse pe tânăra femeie. Nu și-ar fi imaginat niciodată că un bărbat atât de echilibrat ca Brian putea să aibă asemenea schimbări bruște de dispoziție.

„Este o copilărie", gândi Anthea, agasată.

Și cu voce tare, spuse:

– Fie, nu te simți în largul tău aici, dar ar trebui totuși să ai puțină răbdare. Nu-i chiar atât de îngrozitor, și...

– Ah! Încă mai ești aici, Fleming? se auzi o voce nazală.

Bărbatul, pe care Anthea îl văzuse mai devreme vorbind cu Brian, își aprinse o țigară cu o brichetă de aur și le suflă tot fumul în față.

Brian, căruia îi era foarte greu să se controleze, făcu totuși prezentările:

– Anthea, el este Mitch Farnson Van Hammon... fostul meu cumnat.

Ochii lui Brian scânteiau de furie. Mitch tuși jenat. Se părea că faimoasa lui siguranță de sine îl părăsise.

– Ia te uită, tocmai a sosit Arden! Trebuie să vorbesc cu el... Lucrează cu firma Mercedes și eu am nevoie de o mașină nouă.

– De ce? îl întrebă Brian pe un ton aspru și plin de ironie. Ultima ta Porsche a făcut deja șase luni? Într-adevăr, ar fi timpul s-o schimbi!

O clipă, Anthea crezu că cei doi bărbați se vor lua la bătaie.

– Uitasem ce simț al umorului ai, Fleming! Drept la țintă de fiecare dată! lansă Mitch înainte să le întoarcă spatele.

Anthea ridică privirea spre Brian.

– Ce înseamnă toate astea?

– Dansăm? întrebă el fără să-i răspundă.

– Spune-mi ce...

– Am să-ți explic. Dar mai întâi să mergem să dansăm...

Și pe un ton rugător, adăugă:

– O să-mi facă bine să te țin în brațe.

Uluită, Anthea îl urmă pe micul ring de dans, amenajat într-unul dintre saloane.

– Se pare că, în decurs de o seară, Estelle ți-a devenit cea mai bună prietenă, remarcă Brian înlănțuind-o.

Anthea, care era departe de a se lăsa amețită de interesul brusc pe care i-l arăta Estelle Mannington, ridică din umeri cu indiferență.

– A descoperit dintr-o dată că fac parte dintr-un cerc închis unde nu sunt admiși decât câțiva aleși.

– Și a ținut s-o cunoști neapărat pe noua doamnă Dossin.

– Ah! Denise...

– Nu acesta este numele ei.

– Ba da! Știai că o interesează foarte mult muzica? Tu care cauți muzicieni pentru recepția cu ocazia înmânării medaliei Fleming, ar trebui să i te adresezi și ei. Este o femeie care are numeroase relații și...

– Eu, să mă adresez așa-zisei Denise? Glumești!

Pe un ton mai potolit, adăugă:

– L-am angajat deja pe Burly Mead și orchestra lui.

Anthea lăsă să-i scape un oftat.

– Ce prost dispus ești! Înțeleg că nu-ți face plăcere să te întâlnești cu fostul tău cumnat. Dar acesta nu este un motiv să...

– M-a indispus reîntâlnirea cu fosta mea soție.

– Fosta... ta soție?

– Diane. Cea căreia tu îi spui Denise.

*

* *

Soneria telefonului sună de mai multe ori înainte ca Brian să deschidă ochii și să răspundă.

– Alo? făcu el cu o voce somnoroasă.

Alături de el, Anthea se întinse languros înainte să arunce un ochi la cadranul luminos al ceasului deșteptător. Era ora cinci și jumătate! Cine putea să sune la o oră atât de matinală?

– Brian? Sunt Tom.

– Tu ai văzut cât este ceasul?

– Te-am trezit?

– Poți s-o mai spui o dată...

– Îmi pare rău... Te-am sunat ca să-ți spun că muzicienii tăi sunt formidabili.

– Muzicienii mei? repetă Brian, uimit.

– Da, Burly Mead și orchestra lui. Au venit ieri ca să repete. Comitetul de organizare i-a aplaudat cel puțin cinci minute! Totul este de acum gata pentru recepție, în afara unui amănunt de care aș vrea să te ocupi.

– Dumnezeule! Ce mai vrei?

– Brian, ești chiar nesuferit în dimineața asta!

– Spune-mi mai bine ce vrei, în loc să mă insulți.

– Am comandat niște ghirlande ca să decorăm sala de bal, la un magazin aproape de casa ta. Nu ai putea să treci să iei tu cutiile?

– De acord.

– O să punem totul la punct vineri seara. Dacă sora ta ar fi liberă atunci ca să ne ajute...

– Am s-o întreb.

– Adu-o și pe Anthea. Va fi binevenită, n-avem niciodată destui voluntari să ne ajute.

După ce închise telefonul, Brian o luă pe Anthea în brațe. Respirațiile li se contopeau, mâinile se căutau cu febrilitate și inimile lor băteau la unison în timp ce buzele se întâlneau în sărutări când tandre când pătimașe.

– Anthea, murmură Brian între două sărutări. Te doresc atât de mult.

– Și eu, Brian, zise ea dintr-o răsuflare. Fă dragoste cu mine...

*

* *

În ziua aceea trebuia să aibă loc cea de a doua audiție la Breșkov. Când plecă de la Brian, Anthea se simțea relaxată și sigură pe ea.

„Totul o să fie bine", își zise ea, încrezătoare.

Și, într-adevăr, totul ar fi decurs bine dacă n-ar fi făcut greșeala să treacă pe acasă înainte de a se duce la teatru. Au fost de ajuns două telefoane, unul de la Gertrude Stranton, celălalt de la Estelle Mannington, ca să-i distrugă echilibrul. Avu dintr-o dată impresia că viața ei nu-i mai aparține.

„Oh! Toți oamenii aceștia care se amestecă să-mi organizeze viața..."

Se temu că va ajunge în întârziere la teatru, dar reuși să fie acolo la timp. Se simțea însă un pachet de nervi și nervozitatea nu-i trecu nici când se așeză la pianul cel mare de concert.

Allegro, andante... Ultimele note ale crescendo-ului final se risipiră în sala vastă a treatrului gol la ora aceea și Anthea rămase așezată în fața pianului, istovită, cu un uruit infernal în cap.

– Mulțumesc, domnișoară, zise Breșkov cu răceală.

Cu capul plecat, Anthea ieși din teatru.

„S-a sfârșit, am ratat totul, își zise ea cu disperare. Din prostie, din lipsă de profesionalism. N-ar fi trebuit sub nici o formă să mă duc la recepția de aseară. Și în loc să mă duc la Brian acasă, aș fi fost mai deșteaptă să mă fi dus acasă la mine și să repet."

Dar, din păcate, era prea târziu pentru regrete.

*

* *

– Cum a decurs audiția? întrebă Brian îndată ce ea deschise ușa.

– Prost.

– Ce ți-a zis Brești?

– Nimic. Dar unele tăceri sunt mult mai elocvente decât un discurs lung!

Anthea oftă.

– N-am cântat bine, știu.

Pe un ton trufaș, însă, adăugă:

– Oh! Dar oricum n-are importanță.

– De ce spui asta?

– Pentru că nu mai știu bine cine sunt și cum stau, mărturisi ea. Douglas și Gertrude Stranton vor să mă ia în vacanță la Palm Springs...

– Și dacă Brești îți propune un post la academia lui de muzică, ce-i răspunzi?

Anthea părea deodată foarte obosită.

– Am să văd atunci...

– Dar tu visai să lucrezi pentru el!

– Era înainte de a cunoaște familia Stranton.

– Ei știau de audiția de astăzi?

– Da.

– Ar trebui să le facă plăcere să afle că un pianist celebru ca Brești se interesează de tine.

– N-aș zice. Ceea ce doresc ei este să-mi deschid propriul meu conservator.

Brian își cufundă privirea în ochii ei.

– Și *tu?* Tu ce-ți dorești?

Anthea simți dintr-o dacă că este gata să plângă. Viața ei era atât de simplă înainte! Și acum...

– Ce vreau eu? se auzi ea murmurând. Ah! Dacă aș ști!

Capitolul 13

Împărțită între elevii săi, Brian și familia Stranton, Anthea nu avea o clipă de răgaz... În ziua aceasta, tocmai termina lecția cu Lisa Mannington, când se auzi soneria telefonului.

Copila termină de cântat sonata, cu o notă falsă.

– Este mama care vine să mă ia!

Într-adevăr, câteva clipe mai târziu apăru Estelle, mai zâmbitoare și mai veselă ca niciodată. Fără să piardă nici o secundă, începu să vorbească despre recepția ei în onoarea lui Trey și a Denisei.

– Ce pereche adorabilă, nu-i așa? Și ce femeie fermecătoare este Denise! Trey este cel de al doilea soț al ei, știai?

„Ah! Iată-ne ajunși la subiect!“ își zise Anthea.

– Da, știam, răspunse ea pe un ton neutru.

– Toată lumea avea dreptate când spunea că mariajul acela n-o să dureze mult! Cea mai mare greșeală pe care o poate face o femeie este să se mărite cu un bărbat dintr-un mediu social diferit.

Și, cu o totală lipsă de tact, Estelle continuă:

– Apropo, Gertrude vrea să-ți facă cunoștință cu Boris Smithson...

– L-am cunoscut zilele trecute.

Estelle dădu din cap cu un aer aprobator.

– Foarte bine! Și ce părere ai despre el?

– Nu știu ce să zic. Conversația lui se limitează la performanțele Rolls-ului. Și apoi, are urechile prea mari...

Uluită, Estelle Mannington se trezi de data asta fără replică.

– ... și niște mâini cam îndrăznețe, adăugă Anthea cu un soi de satisfacție sadică.

Se ridică de lângă pian.

– Îmi pare rău că te grăbesc, Estelle, dar am o altă lecție.

Și spunând acestea, le conduse pe mamă și pe fiică până pe palier. Estelle își regăsise deja aplombul.

– Ar trebui să-ți faci o programare la Verdelli.

– La cine?

– Nu-l cunoști pe Verdelli? Este coaforul la modă. Și ție, care ai un păr atât de frumos, ți-ar fi de ajuns o tunsoare bună ca să te transforme.

– La revedere, Estelle! La revedere, Lisa.

Anthea închise ușa în urma musafirelor sale, rezistând din toate puterile dorinței de a o trânti.

*
* *

– Alo, Sabrina? întrebă Brian, Anthea este cumva la agenție?

– Nu, firește. De ce?

– A promis că ne ajută astă-seară să decorăm sala.

– N-am văzut-o încă. Dar tu, unde ești? Când vii?

– Trec să iau cutiile cu ghirlande și vin.

– Atunci, pe curând!

Îngândurat, Brian închise telefonul. De ce nu se dusese Anthea la agenție, așa cum promisese? Pe măsură ce zilele treceau, în loc s-o vadă apropiindu-se de el, avea impresia că ea se îndepărta.

„Sunt pe cale s-o pierd...“

Un zid invizibil se înălța între ei. Și acest zid familia Stranton începuse să-l construiască.

*

* *

– Bună seara, Sabrina! Am întârziat! exclamă Anthea, cu sufletul la gură.

– Tocmai a telefonat Brian.

– Vai! De mult?

– Acum o clipă.

– Ce păcat! Era furios când i-ai spus că eu încă n-am ajuns?

– Furios? Nu. Mai degrabă dezamăgit.

– Îmi pare rău...

– Fratele meu n-are un caracter prea comod, zise Sabrina. Dar în fond, are o inimă de aur.

– Așa este.

– A trăit o experiență neplăcută și mă întrebam dacă va reuși vreodată s-o uite.

– Vorbești despre căsnicia lui cu De... Diane?

– Da. Cum de a putut Brian să fie atât de orb? Nu-i vedea deloc defectele.

– Poate că nu-i vedea decât frumusețea?

– O cunoști pe Diane?

– Am văzut-o o dată.

– Nu prea erau făcuți unul pentru altul, declară Sabrina pe un ton plin de convingere.

Și cu ochii scânteind, adăugă:

– Mă bucur mult că te-a cunoscut pe tine! Eu am visat întotdeauna să am o soră...

Stânjenită dintr-o dată, Anthea nu găsi nimic de spus. Cuvintele Sabrinei implicau o posibilitate la care ea încă nu se gândise...

*

* *

– Ah! Iată-te în sfârșit! exclamă Sabrina când îl văzu pe fratele ei deschizând ușa.

– Cutiile sunt în mașină... Sunteți gata?

Sabrina ridică ochii spre cer.

– Auzi, Anthea? De îndată ce „domnul" sosește, trebuie să fim la dispoziția lui!

– Eu am promis că voi decora sala, și amândouă m-ați asigurat de ajutorul vostru.

– Și ce recompensă vom primi? întrebă Sabrina.

Brian puse un genunchi în pământ în fața Antheei și-i oferi un pachet mare pe care-l ascunsese la spate.

– Floricele de porumb!

Tânăra femeie nu-și putu reține un hohot de râs. Sabrina se prefăcea tot supărată.

– N-ai să înțelegi niciodată femeile, bietul meu Brian! Dacă îți închipui că le vei cuceri cu o pungă de floricele...

*
* *

Brian se opri brusc în pragul sălii celei mari unde urma să aibă loc, a doua zi, ceremonia înmânării medaliei Fleming.

– Cum? Tom este aici? Ar fi trebuit să-mi spui că va veni și el astă-seară, Brian!

– Nu-ți place de Tom? întrebă Anthea, surprinsă. Mie mi se pare foarte simpatic...

În loc de răspuns, Sabrina se mulțumi să ridice din umeri.

Brian scoase din cutii ghirlandele din flori de hârtie și Sabrina i le întinse Antheei care se urcase pe o scară ca să le agațe de pereți.

– Mâine ne vor fi aduse buchete din flori naturale, îi explică Sabrina. Ai să vezi, ceremonia va fi foarte reușită. Ca în fiecare an, de altfel.

– Sunteți foarte mândri de tatăl vostru, amândoi.

– Foarte mândri, într-adevăr! exclamă Sabrina cu căldură în glas.

Vocea i se încărcă de emoție când adăugă:

– Era un om formidabil.

Cu o oarecare tristețe amestecată cu părere de rău, Anthea își zise că nu va resimți niciodată pentru familia Stranton nici a zecea parte din tandrețea și admirația pe care Brian și Sabrina le purtau tatălui lor dispărut. Pentru ea, era prea târziu...

*
* *

Brian și Tom verificau luminile în timp ce vorbeau verzi și uscate.

– Pari destul de supărat, îi zise Brian prietenului său. Ai necazuri?

– Nimic serios. Dacă sora ta ar putea să se poarte mai amabil cu mine! Este de ajuns să-i spun o vorbă că, gata, ia foc...

– Știi de ce are ea nevoie? zise Brian pe un ton confidențial. Are nevoie să se îndrăgostească.

Tom își întoarse privirea, stânjenit.

– Este adevărat, i-ar prinde bine, recunoscu el.

După o scurtă pauză, adăugă cu o veselie prefăcută:

– Dar pentru tine, Brian, lucrurile merg bine în acest moment?

– Oh, fiecare cu grijile lui!

– Mă întreb ce n-ar putea merge, între tine și Anthea.

– Familia Stranton vrea ca ea să-și deschidă propria școală de pian.

– Cu ce bani?

– Cu ai lor, bineînțeles. Pentru cei din familia Stranton, un adevărat profesor de pian trebuie să aibă un conservator cu numele lui.

– În vreme ce o modestă placă pe care scrie: „Domnișoara Lindstrom, lecții de pian, etajul al doilea, pe stânga..."

– Al treilea, pe dreapta.

– ... al treilea, pe dreapta, reluă Tom. Acest gen de carte de vizită nu li se pare prea distins?

– Exact.

– Înțeleg care-i problema!

– Dacă ar fi numai asta!

– Vouă vă face plăcere să vă complicați viața! exclamă Tom. Mă întreb cine ar trebui acuzat... Tu sau ea?

Văzând-o pe sora lui că se apropie, Brian consideră că este mai înțelept să schimbe subiectul.

– Tu, Tom! exclamă el în glumă.

În clipa aceea, Tom o zări pe Sabrina care ajunsese aproape de ei și spuse:

– Recunosc că este greșeala mea. Dar recunoaște și tu că este greu să înțelegi femeile...

– Ar trebui să te duci s-o ajuți pe Anthea, îi spuse Sabrina fratelui său.

– Dar credeam că o ajuți tu.

O licărire amuzată trecu prin ochii fetei.

– Dragul meu frate, eu îți ofer un cadou și tu îl refuzi?

– Nu, nu, accept. Mă duc să mă pun la dispoziția Antheei...

Brian îi făcu amical cu ochiul surorii sale înainte să adauge:

– Și te las în compania lui Tom!

Când Brian sosi, Anthea era tot pe scară. Ca să-i atragă atenția, el o bătu ușor pe coapsă.

– Eu o înlocuiesc pe Sabrina.

– Perfect. Poți să-mi dai o ghirlandă roșie, te rog?

Executându-i ordinul, Brian spuse pe un ton acuzator:

– Nici măcar nu te-ai întors ca să vezi cine îndrăznește să te atingă?

– Și cine ar risca s-o facă în afară de tine? îi replică ea într-un hohot de râs.

*
* *

Anthea era gata cu mult înaintea orei la care Brian trebuia să vină s-o ia. Când sună telefonul, tânăra femeie presimțind o complicație de ultimă clipă, ezită să răspundă.

„Și dacă este Brian?“ se întrebă ea.

Atunci, fără să mai stea pe gânduri, ridică receptorul.

– Alo?

– Anthea? Sunt Gertrude Stranton...

Imediat, Anthea se crispă.

– Da?

– Știi că astă-seară are loc o recepție în onoarea lui Trey și a Denisei Dossin?

– Mi-a spus ceva Estelle despre asta.

– Ne-am bucura foarte mult să te vedem acolo!

– Nu... nu pot.

– De ce? Ești deja ocupată astă-seară? Încearcă să te eliberezi, copila mea.

– I-am promis lui Brian că...

– Anthea, îi tăie vorba Gertrude Stranton pe un ton sec, trebuie să-ți reamintesc că de acum încolo ai anumite responsabilități?

– Care?

– Ești o Stranton, draga mea.

– Am... am să văd ce pot face, bâigui ea.

*
* *

– Cât de frumoasă ești! murmură Brian, vizibil uluit de înfățișarea ei.

Într-adevăr, în această rochie de mătase albastră a cărei nuanță reamintea de cea a ochilor ei, Anthea era încântătoare. Dar expresia ei rămânea încordată și, imediat, Brian o întrebă:

– Ai necazuri? Pari destul de ciudată.

– Mi-a telefonat Gertrude.

– Și?

– Vrea să merg la recepția Estellei Mannington, astă-seară.

– Înainte sau după banchetul nostru?

– În locul banchetului.

Tăcerea dintre ei dură o veșnicie. Brian o rupse punând această întrebare.

– Și tu, *tu* ce vrei să faci? Pentru că hotărârea depinde de tine.

Tânăra femeie respiră adânc înainte să spună dintr-o suflare:

– Vreau să le fac plăcerea.

– Și cu mine, cum rămâne? zise Brian pe un ton aspru. Eu te iubesc, asta nu contează?

Anthea îl privi făcând ochii mari.

– De ce astă-seară?

– Cum adică?

– De ce îmi spui asta astă-seară?

Cu cât simțea că prăpastia dintre ei se adâncește, cu atât creștea furia lui Brian.

– Că îți spun astăzi, mâine sau săptămâna viitoare, ce contează? Important este acum răspunsul tău. Anthea?

Cum ea rămânea tăcută, el insistă:

– Anthea?

– Nu... nu știu, se auzi ea spunând cu o voce tremurată.

– Nu știi dacă mă iubești sau nu?

– Nici măcar nu știu ce se întâmplă cu mine! strigă ea într-un suspin.

Brian o prinse de umeri și o scutură fără blândețe.

– Eu te iubesc, vreau să te căsătorești cu mine și să-mi petrec tot restul vieții alături de tine. Dar tu?

– Nu... nu știu, repetă ea, dezorientată.

Tensiunea dintre ei crescu și mai mult.

– Atitudinea ta este de neînțeles! îi aruncă Brian.

– Dar ce naiba mi se întâmplă? Până acum, am fost întotdeauna singură. Când aș fi avut nevoie de un sprijin, nu era niciodată nimeni să mi-l dea. Și, deodată, toată lumea își dispută prezența mea...

– Alege, Anthea. Familia Stranton sau eu.

– Brian, ei reprezintă singura mea familie! Nu pot să nu-i iau în seamă, încearcă să înțelegi...

– Înțeleg perfect. Este foarte limpede! Așadar, mă respingi și accepți familia Stranton? Foarte bine! Nu sunt un bărbat care să se impună cu forța.

– Brian!

Dar deja el dispăruse.

Capitolul 14

Anthea ar fi vrut să plângă dar ochii îi rămâneau uscați.

„Oh! De ce a plecat Brian? se întreba ea cu disperare. Iar am stricat totul!“

Viața avea ciudățeniile ei... O voce interioară continua s-o tulbure. „Brian, familia Stranton... Poți să te lamentezi mult și bine, Anthea! Ți se oferă acum mai mult decât ai îndrăznit vreodată să speri. Și în loc să-ți deschizi brațele ca să primești tot ce ți se oferă, te ascunzi într-un colț ca un animal hăituit. Ți-e teamă de ceva?“

Da, Antheei îi era teamă. Teamă să iubească.

*
* *

De îndată ce-l zări, Sabrina alergă în întâmpinarea fratelui său. Volanele rochiei sale de culoarea piersicii păreau să danseze la fiecare pas.

– Toată lumea este deja aici! exclamă ea. Dar unde este Anthea?

– Acasă.

– Acasă la ea?! Dar...

– Totul s-a sfârșit între noi...

*
* *

Anthea își sprijini fruntea de geam.

„De ce nu i-am spus lui Brian că-l iubesc?“

Tânăra femeie se simțise toată viața exclusă, ignorată. Ca reacție la acest sentiment, se îndârjise pentru a evita orice suferință. Și brusc, atâția oameni îi doreau prezența... Ce să facă? Să-și deschidă inima față de ei fără rezerve? Nu îndrăznea, de teamă să nu fie din nou respinsă de către cei care pretindeau dintr-o dată că țin la ea.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Anthea? Sunt Liz.

– Intră, este deschis.

– Nu stau decât o clipă! Cât să-ți spun bună ziua și... la revedere.

Anthea se strădui să nu se mai gândească la necazurile ei, pentru a se interesa de ceea ce-i spunea Liz.

– La revedere? Pleci?

– Harry mă duce într-o a doua lună de miere.

– Așadar, totul s-a aranjat? Pe bune?

– Și pentru totdeauna, sper! zise Liz, radioasă. Pentru că...

După o pauză – ca și cum această mărturisire îi afecta orgoliul – încheie foarte încet:

– ... pentru că-l iubesc, știi.

Liz observă abia atunci că prietena ei era îmbrăcată în frumoasa ei rochie albastră.

– Pleci undeva, Anthea?

– *Trebuia* să plec la un banchet.

Fără să remarce nuanța, Liz o întrebă:

– Cu Brian?

– Da.

– În cazul acesta, nu te mai reține. Voiam doar să-ți împărtășesc și ție vestea cea bună.

Anthea își îmbrățișă prietena.

– Mă bucur mult pentru tine!

Ochii lui Liz străluceau ca niște stele.

– În Hawaii, ca doi îndrăgostiți, îți imaginezi? Dar eu te fac să-ți pierzi timpul! Trebuie să vină Brian să te ia, sau te duci tu la întâlnire?

– S-a produs o schimbare: nu mai ies cu Brian, mă întâlnesc cu familia Stranton la niște prieteni comuni.

*

* *

Banchetul se apropia de sfârșit. Brian, care de obicei avea poftă de mâncare, acum abia se atinsese de farfuria lui. Până în ultima clipă, crezuse că Anthea se va răzgândi și va veni la banchet...

„Dar acum, nu mai este nici o speranță“, își zise el aruncând o privire la ceas.

Începură discursurile. După aceea, Sabrina va înmâna medalia, apoi orchestra lui Burly Mead va începe să cânte și vor muta mesele ca să facă loc de dans.

„Încă două-trei ore trebuie să mai am răbdare..."

Răsunară câteva aplauze pentru a saluta sfârșitul unui discurs și conversațiile reîncepură, punctate de râsete. În ciuda eforturilor lui, Brian nu reușea să se binedispună. Totuși, această ceremonie era organizată în onoarea tatălui său și el ar fi trebuit să fie primul care să participe cu tot sufletul.

Tatăl său... Deodată, îl copleși emoția. Familia ocupase atât de mult loc în viața lui! Iar el se dovedea destul de egoist refuzându-i Antheei bucuria de a și-o regăsi pe a ei, ea care atâta vreme nu știuse ce înseamnă o familie...

„Am obligat-o să aleagă. Ai ei sau eu... Cum de am putut să fac așa ceva? Nu aveam dreptul!"

Sabrina veni să se așeze lângă el.

– Ia spune, frățioare... de ce ești necăjit?

Brian reuși să zâmbească și fata dădu din cap.

– Ah! Așa-i mai bine... De ce nu ai înmâna tu medalia?

– Nici vorbă! Tu o faci foarte bine...

Tocmai atunci li se alătură și Tom. Sabrina se încruntă. Dar de data asta, Tom nu-i dădu nici o atenție. Privirea lui părea ațintită spre un punct în depărtare.

– Brian!

– Da?

– Privește în spatele tău.

Anthea se afla la intrarea în sală. Cu paltonul pe braț, nu îndrăznea nici să intre nici să se retragă.

Ca într-un vis, Brian merse spre ea. Ar fi vrut s-o cuprindă în brațe, dar o ciudată timiditate îl reținu.

„Orgoliul meu stupid ne-a făcut să suferim amândoi. Cum să-i explic?“

– Tot mai ești supărat? întrebă ea cu o voce șovăitoare.

– Nu.

– Te rog, Brian, nu te mai înfuria pe mine, pentru că... pentru că și eu te iubesc.

– Anthea!

Ea se lăsă să cadă la pieptul lui.

– Brian, am nevoie de tine. Vreau să fiu cu tine. Întotdeauna! N-am să te mai părăsesc niciodată.

Fără să-i pese de oamenii care-i înconjurau, el o cuprinse în brațe.

– Dragostea mea! Eu...

Anthea îl întrerupse.

– Nu! Dă-mi voie mai întâi să-ți spun cât de mult mă învinovățesc pentru că te-am făcut nefericit. N-am nici o scuză! Poate doar aceea că, într-un timp foarte scurt, toată viața mea a fost răscolită și... și nu mai știam prea bine ce-i cu mine.

– Te înțeleg, draga mea, te înțeleg...

– Te iubesc. De când? Nu știu... Dar de un lucru sunt sigură: că te voi iubi toată viața.

– Și eu.

– Dragostea este un risc asumat...

– Un risc enorm, încuviință Brian zâmbind.

– Și eu întotdeauna m-am temut să-mi asum riscuri. Preferam să mă refugiez în singurătate; în felul acesta, nimeni

nu mă putea face să sufăr. Când mi-ai spus că mă iubești și că vrei să te căsătorești cu mine, în loc să mă gândesc doar la fericirea mea, m-am speriat.

– De ce?

– De faptul că s-ar fi putut ca într-o zi să te văd plecând... Și nici nu m-am înșelat! Pentru că, doar la cinci minute după ce-mi vorbiseși de dragoste, ai dispărut și eu m-am trezit din nou singură.

– Anthea, ai să mă găsești de acum încolo mereu alături de tine. Mă crezi?

Brian respiră adânc și continuă:

– Este rândul meu acum să mă explic... am greșit cerându-ți să alegi între familia Stranton și mine. Dar vechile fantome ale trecutului veniseră să mă bântuie din nou și am crezut că mă aflu în aceeași situație ca și cu Diane și părinții săi.

Cu un efort evident, Brian își continuă explicația:

– Diane și cu mine nu ne-am iubit niciodată cu adevărat. Mi-a trebuit un timp ca să recunosc asta. Am atribuit eșecul căsniciei noastre părinților ei și averii lor. În realitate, vinovați de această greșeală eram noi, prin tinerețea noastră, prin lipsa de experiență, prin încăpățânare... și prin orgoliu mai ales!

Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, Anthea îl sărută ușor pe buze.

– Era cât pe ce să te pierd...

– Nu. M-aș fi întors la tine, te îndoiești de asta? Pentru că nu pot trăi fără tine, dragostea mea.

Epilog

– Hai, trezirea!

– Oh, nu! Nu atât de devreme! se tângui Brian cu o voce somnoroasă.

Își ascunse fața în pernă și Anthea se aplecă să-l sărute pe ceafă.

– Sus, Brian!

– Visez? murmură el. Mirosul acesta de șuncă...

– Micul dejun este gata.

De data aceasta, el se ridică.

– Ai pregătit micul dejun? Tu? Dar credeam că nu poți să suferi să faci bucătărie.

– Când era vorba doar despre mine.

Un zâmbet tandru înflori pe buzele tinerei femei.

– Când este vorba și despre tine, e altceva!

Brian își puse o mână pe inimă într-un gest teatral.

– Ah, Anthea, te ador!

– Ce pot face două ouă cu șuncă dintr-un bărbat!

Puțin mai târziu, după ce mâncară un mic dejun copios, Brian îi luă mâinile Antheei.

– Aseară n-am avut timp să discutăm...

– Să discutăm? repetă ea deja un pic neliniștită.

El o strânse în brațe.

– În legătură cu familia ta. În mod firesc, ei vor trebui să ocupe un loc în viața ta.

Chipul tinerei femei se lumină.

– Oh! Brian! Câte de simple par toate dintr-o dată!

Apoi, tonul ei deveni mai grav.

– Aseară, înainte de banchet, m-am dus să-i văd pe Douglas și Gertrude pentru că voiam să pun lucrurile la punct. Le-am spus: „Am fost fericită să aflu că am o familie și vreau să rămân în relație cu voi. Dar trebuie să înțelegeți că am și eu o viață a mea...“

– Și au acceptat în sfârșit asta?

– Sper. Au fost însă foarte dezamăgiți că nu vreau să deschid un conservator pe banii lor...

– Nu vrei să înființezi conservatorul „Anthea Lindstrom“?

Fata își sprijini capul pe umărul lui Brian.

– Nu.

– Și cu Breșkov ce se aude?

Ea își ridică privirea.

– Nici nu mă mai gândesc! Știi, sunt foarte mulțumită să dau lecții de pian la domiciliu.

– Dar îți doreai să lucrezi pentru Boris Breșkov!

– Este adevărat. Din păcate însă, în viață nu poți avea totul.

Deodată, Brian se neliniști.

– Unde îmi este haina? Ieri, când am venit, am găsit în cutia ta de scrisori o scrisoare pe care am pus-o în buzunarul hainei. Am uitat să ți-o dau... Ah! Iat-o!

– Mulțumesc.

– Ai văzut numele scris pe verso?

Boris Breșkov...

Cu degetele tremurătoare, Anthea desfăcu plicul.

– Ai făcut bine că nu mi-ai dat-o ieri. O veste proastă ne-ar fi stricat seara.

După ce despături foaia velină, tânăra femeie citi cele câteva rânduri dactilografiate și pe buze îi apăru un zâmbet...

– Nu este o veste proastă! Breșkov îmi propune o altă audiție! Și el are reputația de a nu acorda niciodată o a treia șansă...

Apoi, cu un aer îngândurat, murmură:

– Și totuși, am cântat atât de prost a doua oară!

– Dar nu și prima dată.

– De unde știi?

– Am ascultat. Ai fost extraordinară...

– Erai... erai acolo?

– Ascuns după o ușă. În ziua aceea m-am îndrăgostit de tine.

Brian o cuprinse în brațe și o sărută pe frunte, pe pleoape, pe buze...

– M-am îndrăgostit pentru totdeauna...

– Pentru totdeauna, zise Anthea ca un ecou.

Sfârșit